

LEONIDA TEODORESCU

Cine a fost Adam?

piesă în două părți

www.cimec.ro

Ralu	Adam
Daia	Dica
Conea	Operatorul
Solca	Reporterul
Danciu	Fotograful
Nana	Străinul

Partea I

TABLOUL I

O încăpere mare, compusă, de fapt, din două piese : un hol mare, în față, și o sufragerie, terminată cu un perete de sticlă. Între hol și sufragerie se vede un început de scară interioară. În hol sînt puține lucruri — o măsuță joasă, cîteva fotolii, un televizor, totul de un gust sigur, contrastînd ciudat cu un bust cu capul spart, așezat pe un postament găurit în cîteva locuri. Și mai bizar este faptul că, venind de afară, prînul lucru de care te izbești este bustul. Și abia mai tîrziu vezi restul.

În sufragerie este o masă foarte elegant aranjată. Se sărbătorește ceva, pentru că totul nu face decît să aștepte pocnetul unui dop de șampanie.

Pe scenă nu se află decît doi oameni : Operatorul și Reporterul. Operatorul s-a așezat pe scară, lingă care, de altfel, s-au și pus niște reflectoare. Aparatul de filmat e pus pe o treaptă, destul de neglijent, de altfel întreaga atenție a operatorului e îndreptată asupra ghitarei pe care o ține în mîină și la care încercă niște acorduri mai complicate. Reporterul stă într-unul din fotoliile din hol și soarbe destul de plictisit, dintr-un pahar mare.

Brusc, se aude țipătul Dicăi.

DICA : Ajutor ! (Intră în fugă, de undeva din sufragerie. Peste rochie are un șort, iar în mîină ține o bonetă. Se uită, îngrozită, la peretele de sticlă, pentru o clipă, se vede figura unui bărbat. Gîtuit...) Ajutor...

REPORTERUL : L-ai văzut pe Bau-bau ?

DICA : O stafie...

OPERATORUL (Reporterului) : Vrea să-i dai o stafie. Poate chiar propria ta stafie.

REPORTERUL : Vreau și eu o stafie. Știu eu a cui.

- (*În clipa aceasta avertat din nou pe pere-tele de sticlă figura de bărbat. Dica e singura care o vede.*)
- DICA : Uite-o ! Uite-o ! Da' nu e stafia.
- REPORTERUL : Ei, nu... Dar cine ar putea să fie ?
- DICA (Reporterului) : E cineva ! Du-te la fereastra aia mare. Te rog frumos.
- OPERATORUL (Reporterului) : Du-te, du-te. Nu vezi că ești în plus ?
- DICA : Își bagă nasul în geam și se uită aici. Un gangster !
- OPERATORUL (Reporterului) : A aflat că Dica e fiică de miliardar. Și vrea să se însoare cu ea. Bandiții dracului... Poate s-o filmăm ? Dica înainte de răpire. Ce zici de chestia asta ?
- DICA : Eu ?
- OPERATORUL : Ei, tu... De când te rog să te filmez... (Reporterului.) Nu vrea, dom'le. Eu o rog, și ea nimic.
- DICA : Atunci ce cauți acolo ? La fereastră. Uite-l !
- REPORTERUL (apropiindu-se de Operator) : Miinile sus !
- OPERATORUL : Sst !
- REPORTERUL : Vrei să mi-o furi pe Dica ? Nemernicule !
- OPERATORUL (incet) : E cineva. La fereastră. La fereastra aia mare. Nu te uita.
- DICA (incet) : Ajutor !
- OPERATORUL (Dicăi) : Treci în spatele bustului. Calm. Calm, n-auzi ?
(Operatorul se apleacă puțin spre Dica, mișcă stativul și aprinde brusc luminile. Lumină puternică pe fereastra cea mare. Un contur de bărbat. Dica se aruncă jos, lângă postament.)
- DICA (ingrozită) : Ca-n filme...
(Reporterul fuge spre fereastră.)
- REPORTERUL : S-a dus dracului. A întins-o.
- OPERATORUL (Dicăi, stingînd luminile de pe stativ) : Scoală-te. C-o să-mi dărimi stativul.
- DICA (sculindu-se) : Și dacă avea o bombă ? Făcea buf și gata. Și abia mi-am făcut un palton nou. Știi ce sliț are ?
- REPORTERUL : Și dacă nu fugea ? Ce făceam cu el ? Îl țineam de vorbă ?
- OPERATORUL : Îi spuneai că ești de la Televiziune. Dica ! Cine e individul ? Recunoaște cînstî. N-ai decît de ciuștat.
- DICA : Mai întîi am zis că e o stafie. Dar pe urmă m-am răzgîndit.
- REPORTERUL : Și dacă nu te răzgîndeai ? (Sunetul soneriei.)
- DICA (incet de tot) : Ajutor... Ajutor...
- OPERATORUL (Dicăi, incet) : Zici că e tot stafia ?
- DICA (incet) : Gangsterul.
(Operatorul îi face un semn Reporterului.)
- OPERATORUL (Dicăi) : Mai bine ai deschide ușa. (Îi face un semn să nu-l asculte.)
Cred e-au început să vină musafirii.
- REPORTERUL (Dicăi, trăgîndu spre stativ) : N-a sunat nimeni. Strînge-mă mai tare. Așa. (Operatorul se apropie tiptil de ușa.) Nu. Nu vreau să vorbesc de dragoste. Sintem oameni moderni. Nu ne iubim, ne cîntuzionăm.
(Operatorul deschide brusc ușa. Explozie de lumină. Dica se aruncă din nou jos, cu spatele la ușa.)
- DICA (tot incet) : Ajutor...
- (Lumină normală. În ușa e Fotograful. Dica e în genunchi, tot cu spatele la ușa. Ceilalți doi, care pe unde a apucat.)
- FOTOGRAFUL (Operatorului) : Ce caști ochii la mine ? N-ai mai văzut fotografi ? (Dicăi.) De ce mi-ai stricat instantaneul ? Am fotografiat fundul dumatiale, e bine ?
- DICA (ridicîndu-se, demn) : Cine sînteți dumneavoastră ?
- FOTOGRAFUL : Omul care ți-a văzut fundul.
- REPORTERUL : Tu ai fost la fereastră ?
- FOTOGRAFUL : Bineînțeles. Un artist mare mai întîi se documentează și pe urmă dă năvală. Așa ies capodoperele. Cînd ies. (Dicăi.) Pss !
- DICA : Eu nu sînt pss ! Poate am și eu un nume.
- FOTOGRAFUL : Poate ai, poate n-ai. S-au văzut fel de fel de chestii. Mișcă statuia aia de acolo.
- DICA : Cotu'. Statuia aia e un bust. Și bustul acela nu se mișcă niciodată.
- FOTOGRAFUL (Operatorului) : Tu nu vezi că-nehide unghiul ? Ce-ai făcut pînă acum ? Ai cîntat la gitară ? (Reporterului.) A cîntat la gitară ?
- OPERATORUL : Am cîntat. Și ce vrei ?
- DICA (Fotografului) : Știi ce talent are ?
- OPERATORUL (Dicăi) : Nu te-a ntrebat nimeni.
- REPORTERUL (Operatorului) : Te iubește. Spune-i și tu ceva duios.
- FOTOGRAFUL (Dicăi) : Nu miști statuia aia odată ?
- REPORTERUL (Fotografului, incet) : Lasă bustul. E un fel de relicvă. (Și mai incet.) Și ție ți s-a sugerat să vii ?
- FOTOGRAFUL (după ce s-a asigurat că Dica nu-l aude) : Sugerat ? Mi-a spus Balaurul că are un pont formidabil. Pentru un fotoreporter. Pe urmă m-a privit fix și a adăugat : autentic. Adică, ori vin și sînt autentice, ori nu vin și sînt timpit. Dar o să fac o serie cu Solca.
- REPORTERUL : Balaurul nu prea-l înghite.
- FOTOGRAFUL : Și alte reviste nu mai sînt ? (Între timp, Dica s-a apropiat de Operator.)
- OPERATORUL (cîntînd la gitară) : Ce do-rești ?
- DICA : Mă filmezi și pe mine ?
- OPERATORUL : Nu ți-am spus ? Stric pelicula degeaba. Tot o să se taie la viziionare.
- DICA : Și dacă sînt fotogenică ?

OPERATORUL : Și ce dacă ești fotonică ?
(*Gest spre Reporter.*) Ce vrei să spună despre tine ? Prietena familiei ? Se întilnesc tot felul de...

DICA (*incet*) : Vine doamna...

(*În capul scării e Daia, îmbrăcată într-o rochie de seară. Operatorul se scoală, își strânge lucrurile și coboară de pe scară. Un moment de tăcere.*)

DAIA (*Fotografului*) : Bună seara. Dumneata ești Jipa, nu-i așa ? Îmi pare bine că te cunosc.

FOTOGRAFUL : Eu... nu că n-am... am. Bună seara, doamna Daia.

DAIA (*Dicăi*) : Scoate-ți șorțul.

DICA : Da, doamna Daia. (*Vrea să-și scoată șorțul.*)

DAIA : Nu aici.

DICA : Da, doamna Daia.

(*Blitz.*)

FOTOGRAFUL : Poate iese ceva.

DICA (*Operatorului, incet*) : Mă filmezi ?

OPERATORUL (*tot incet*) : Tu pricepi greu, nu-i așa ?

DICA (*incet*) : Urîtule !

(*Dica pleacă. Daia a terminat de coborât scara. Operatorul se așază din nou pe scară și reîncepe să exerseze la ghitară.*)

FOTOGRAFUL : Termină, mă, cu ghitară aia. Nu vezi că nu iese nimic ?

OPERATORUL : Știu eu ce fac.

DAIA : Lăsați-l. (*Fotografului.*) Bei ceva ?

FOTOGRAFUL : Nu, doamna Daia. Cit fotografie, trebuie să fiu curat.

REPORTERUL : Am eu o chestie, doamna Daia.

DAIA : Da, să nu uit. Mie puteți să-mi spuneți doamna Daia. Dar soțului meu nu-i spuneți decât tovarășe Ralu. Altfel se supără. Eu am vederi mai largi. El e un dur.

FOTOGRAFUL : E un dur ?

REPORTERUL (*Fotografului, pus pe tacla-*
le) : Nu știi ? Când a fost la...

DAIA (*rece*) : Să lăsăm asta.

REPORTERUL (*Fotografului*) : Iți spun altă dată.

FOTOGRAFUL : Chestia aia cu șefii de serviciu ?

OPERATORUL : Aia.

REPORTERUL (*Fotografului*) : Ai un birou de informații în spate.

DAIA (*Reporterului*) : Spuneai că...

REPORTERUL : Da. Îmi trebuie vreo cinci, șase vorbe de la dumneavoastră. Pentru montaj.

DAIA : Ce vorbe ?

REPORTERUL : Ceva care să poată fi vîrît oriunde. Ce-ați zice de asta ? „Atunci eram tînără. Foarte tînără. Aproape un copil.“ Trei chestii scurte. Pot să le montez unde se potrivește. E-n regulă ?

DAIA : Cum ? Atunci eram tînără ? Nu e bine.

REPORTERUL : De ce nu e bine ?

DAIA : Sint vorbe zmele, nu-i așa ? Atunci dă-mi voie să mi le aleg singură. Așa. „Mă gîndeam la victorie. Nu mă gîndeam decît la asta. La victorie.“

REPORTERUL (*pușin uluit*) : La victorie ?
DAIA : Ai spus ceva ?

REPORTERUL (*și-a revenit*) : Da. E-n regulă. (*Scoate de undeva un magnetofon și un microfon.*) Gata. Puteți să vorbiți.

FOTOGRAFUL : O clipă. Să zic și eu o poză. Treceți lingă căpățîna aia spartă.

REPORTERUL (*Fotografului, incet*) : E o relievă, imbecilule...

DAIA (*Fotografului, rece*) : Poftim ?

FOTOGRAFUL : Nimic. Adică, nu e nimic. Ceva, ceva, tot e. Poate să dați declarația lingă bust ? E o relievă, nu ?

REPORTERUL (*Fotografului*) : Stai așa. (*Daiei.*) Îmi spuneți vorbele alea, și atît. Fără nici un fel de poze. (*Fotografului.*) Pleacă de-aici, cu aparatul tău. Doamna Daia trebuie să se concentreze.

DAIA : Și poza ?

REPORTERUL : După aia.

FOTOGRAFUL : E bună de copertă.

REPORTERUL : Și după aia n-o să mai fie bună ? Ai tăcut ? Poftiți, doamna Daia. (*Operatorului.*) Termină cu ghitară aia. (*Daiei.*) Gata.

DAIA (*Fotografului*) : Nu te uita la mine. Cînd vorbesc.

REPORTERUL (*Fotografului*) : Ieși afară. Trece dincolo.

(*Blitz.*)

REPORTERUL : Ce faci, mă ? Iar mă-neurci ?

FOTOGRAFUL : Un instantaneu. Niciodată nu știi ce iese. Cel mai des, o porcărie. Dar se-ntîmplă și lucruri mărețe. Vă rog să mă scuzați.

(*Fotograful trece în sufragerie.*)

REPORTERUL (*Operatorului*) : Să n-aud nici pis. (*Daiei.*) Vă rog, doamna Daia. Lăsați, țin eu microfonul.

DAIA : Mă gîndeam la victorie. Nu mă gîndeam decît la asta. La victorie. A fost minunat. Gloanțele curgeau. Noi trăgeam cu tot felul de arme. Iar eu mă gîndeam la victorie. E bine ?

REPORTERUL : Ați mai schimbat textul.

DAIA : Nu e textul meu ? Sper că-mi dați voie să am o biografie.

REPORTERUL : Mai spuneți o dată. Cu altă voce. Se poate ?

DAIA : A fost foarte greu. Veneau gloanțe după gloanțe. Dar eram fericită. Pentru că mă gîndeam la victorie. Nu mă gîndeam decît la asta. La victorie. La fericirea celorlalți. Pentru care trăgeam cu pușca.

REPORTERUL : Minunat. E-n regulă. Merge. (*Blitz. În capul scării a apărut Ralu. E îmbrăcat într-un costum de seară. În general respiră un aer de eleganță și siguranță.*)

RALU : V-ați plicisit? Noroc de tânărul de-
ceasta. (*Gest spre Operator.*) E bine cind
cintă omul la ceva.

(*Ralu coboară scara, convins că Operatorul îi va face loc. Intr-adevăr, Operatorul se dă jos, pune ghitara lingă stativ și ia în mână un aparat de filmat. De Ralu se apropie Dica.*)

DICA : Doriți ceva ?

RALU (*Dicăi*) : Mai târziu.

DICA (*incet, făcându-și de lucru pe lingă Operator*) : Mă filmezi ?

OPERATORUL (*incet*) : Piei, diavole.

RALU (*asezându-se într-un fotoliu*) : Bine. Luați loc. Dica, vezi, te rog, dacă s-a frapat șampania. Mulțumesc. (*Dica pleacă.*) Sper că v-ați gândit la un titlu.

REPORTERUL : Cei șapte.

RALU : Cei șapte ?

DAIA : Parcă e dintr-un film de aventuri.

RALU : Faceți cum știți. Sinteți oameni de meserie. Nu e bine să vă grăbiți cu titlul. Cred că e o improvizație. Ar trebui să vă gândiți la altceva.

REPORTERUL : La ce ?

RALU : Nu știu exact. Ar fi trebuit să-mi propui câteva variante. Ceva în care să fie vorba de Adam.

FOTOGRAFUL : Adam ? Cine e Adam ?

(*In clipa aceasta se aude soneria.*)

OPERATORUL (*lui Ralu*) : Filmez ? Un instantaneu. Ar fi o chestie grozavă.

RALU : Nu știu. Nu-mi plac instantaneele astea.

FOTOGRAFUL : Niciodată nu se știe ce iese. Citeodată iese o bombă.

RALU : Sint fel de fel de bombe.

(*Soneria sună din nou. Mai nervos.*)

DAIA : Poate să-ncearcăm. O dată. Să vedem cum merge.

RALU (*Operatorului*) : Bine. Dă-i drumul.

(*Operatorul aprinde lumina și-și ia aparatul de filmat. Fotograful își caută o poziție.*)

OPERATORUL : Gata.

RALU (*Daiei*) : Deschide.

(*Daia se îndreaptă spre ușă. O deschide. Lumină puternică. Lumină normală. În ușă e Conea. Imbrăcat modest, dar de duminică. Intr-o mină ține o sticlă de o jumătate. Cealaltă a dus-o la ochi. Iși dă, probabil, seama că lumina s-a redus și-și ia mîna de la ochi.*)

CONEA (*nimănui*) : Ce făcuși, fratele meu ? Mă orbiși de tot ? Daia ! Pss... Măi, să fie al dracului. Ia să te văd, fratele meu. Pss... Și zici că pot să mă uit la tine ? Mare baftă pe capul meu. Brr ! Asta, da ! Și nu îmbătrânești deloc ! Hahaha ! De unde, mă, de unde ? Să mă trăsnească, dacă te mint. Uite-o juma' de țuică. Că așa e, nu ? Nu se vine într-o casă cu mîna goală. Hai că-s băiat fin. Asta e nenorocirea mea. De asta am rămas fără gologani. O țuică-neoace, o țuică-ncolo și gata gologanii.

RALU : Dă-mi mie țuica asta. Dica ! (*Apare Dica.*) Din țuica asta nu se bea astăzi. E o amintire ! E împede ?

DICA : Da, tovarășe consilier.

CONEA : Consilier, mă ! Bravo ! Trăiască ai noștri, este ? Vino să te pup. Că m-am dat și cu lavandă. Ca să duhnesc și eu ca un lord.

RALU : Mi-a fost dor de tine.

(*Cei doi se îmbrățișează.*)

CONEA (*lui Ralu, incet*) : Da' moacele astea cine mai sint ?

RALU (*tot incet*) : Televiziunea. Vor să facă un film despre noi.

CONEA (*incet*) : Noi doi ?

RALU (*incet*) : O să vezi tu. Iar ăla de acolo e fotograf. De la „Ilustrata”.

CONEA : Pss ! Aia care nu se găsește la chioșc ? Consilier, mă ! (*Fare.*) Bei ceva ?

RALU (*rizind*) : Vrei un whisky ?

CONEA : Țuică cu ploșnițe ?

DAIA : Am înțeles. Fii atent cum te-am înțeles. Dica ! O țuică rece pentru dumnealui.

CONEA : Hahaha ! Bravo ! N-ai uitat, mă Daia, mă. Halal să-ți fie. Hai că mi-au dat și lacrimile.

(*Dica îi aduce țuica.*)

REPORTERUL (*care, între timp, s-a apropiat de Conea*) : N-ați mai tras niciodată cu mitraliera pînă atunci, nu-i așa ?

CONEA (*uluit*) : Cum ? Ia mai zi o dată, fratele meu.

REPORTERUL : N-ați mai tras niciodată cu mitraliera pînă atunci, nu-i așa ?

CONEA : Care atunci ?

REPORTERUL : Înainte de Adam.

DAIA (*lui Conea*) : Iți ia un interviu, înțelegi ?

CONEA : Mie ? Ca la fotbaliști ? Hahaha ! Vă arăt eu interviu ! Să mă trăsnească, dacă te mint.

(*Operatorul s-a apropiat între timp de Ralu. Ralu simte că Operatorul vrea să-i vorbească și se retrage din grupul Conea și Daia.*)

RALU (*Operatorului*) : Spune.

OPERATORUL : Pe Dica o filmăm ?

RALU : Nici nu se născuse pe atunci.

OPERATORUL : Ar da culoare. E și fotografică.

RALU : Ții mult la fotogenia asta, nu-i așa ?

OPERATORUL : Ce fotogenie ?

RALU : Astea umblătoare. Fotogeniile, vreau să spun. Vezi să nu te-mpiedici de ele.

CONEA (*aproape leșinat de entuziasm*) : Pss ! Aia e o sufragerie, nu ? Mă, da' ce sufragerie... În viața mea n-am dat peste așa ceva. Și nici n-o să mai dau. Acolo nu era mai nimic, nu ?

DAIA : Un fotoliu vechi și prăpădit.

RALU : Două. Dar pe unul nu s-a mai putut sta.

CONEA : Mai era ceva. Da' nu mai știu ce dracu'. A ! Statuia ! Uite-o ! Hahaha ! Ați

- păstrat-o ? Drăguț de voi. Și tot cu că-pășina spartă. N-ați mai reparat-o. Bine ați făcut.
- FOTOGRAFUL (*incet*): Să-ți fac o poză ?
Lingă bust ?
- CONEA : Gigea ! Ești gigea ! Să mă trăsnească, dacă te mint. Imi dai și mic una ?
- FOTOGRAFUL : Îți dau.
- CONEA : Pe gratis ?
- FOTOGRAFUL : Pe gratis. Stai puțin mai încolo. Mîngii-o. Acolo unde e spartă. (*Operatorului.*) Tu nu tragi un cadru ?
- OPERATORUL : Mai încolo. S-a dus multă peliculă.
- RALU : Cu el ți-ai găsit să faci economie ? Nu e fotogenic ?
- OPERATORUL : Nu prea e.
- CONEA (*Fotografului*): E bine ?
- RALU (*Operatorului, incet*): Dumneata ai venit aici să filmezi ? Sau să cînți la gitară ? Și să te ocupi de fotogenie ?
- REPORTERUL (*lui Conea, ducîndu-i microfonul la gură*): Cum a fost cu mitraliera ?
- CONEA : Cum ?
- DAIA (*Reporterului*): Punc-i altă întrebare. Nu vezi că e emotiv ?
- CONEA : Fără întrebări ! Fac cu singur interviul.
- DAIA (*pușin alarmată*): Nu ! De ce să te chinuiești ? Mai bine mai bea o țuică.
- CONEA : Nu mă chinuiesc deloc. Dar o țuică mai merge. Dica ! Să mai vină un rînd ! (*Reporterului.*) Dă drumu' la șmecheria aia. Gata ?
- REPORTERUL : Gata.
- CONEA (*solemn*): Cine e Conea și ce vrea el ?
(*Sună soneria.*)
- RALU : O clipă. A mai venit cineva.
- REPORTERUL (*lui Ralu*): Filmăm, tovarășe consilier ?
- RALU : M-am săturat de instantanee.
- FOTOGRAFUL : Dar eu ? Unul mititel. Nici-odată nu știu ce iese.
- RALU : Dumneata, da.
- DAIA (*lui Conea*): Deschizi tu ?
- CONEA : Eu ? Mai dai o țuică ? Hahaha ! Deschid pe gratis. Să mă trăsnească.
(*Conea își aranjează hainele și se îndreaptă solemn spre ușă.*)
- REPORTERUL (*Operatorului, incet*): De Ralu ai găsit să te legi ? Vrei să te toarne ?
(*Conea deschide ușa. Un blitz. În pragul ușii e Nana. În spatele ei e Danciu. Imbrăcați obișnuit, de slujbă, puțin oboșiți.*)
- CONEA : Hahaha ! Ce ziceți de asta ? Eu sînt ! Conea ! Care mă pupă ? Ralu m-a pupat.
- NANA : Am întîrziat ? Danciu a avut o pană de cauciu. Era să intrăm într-un copac. Dar, pînă la urmă, copacul s-a dat la o parte.
- DAIA : Bravo lui de copac. (*Citeva blitzi.*) Acum stau și mă-ntreb. Ce căutai tu în mașina lui Danciu ?
- NANA (*intrînd cu teamă în cameră*): Nu te mai întreba. Ce-i asta ?
- CONEA : Așa e. Eu am uitat să întreb. Ce se-ntîmplă aici ?
- DANCIU : Solca a venit ?
- DAIA : Haideți mai repede. Și așa ați rămas în urmă. O să zică lumea că sînteți anti-aleoolici.
- DANCIU : Solca a venit ?
- RALU : Nu încă.
- CONEA : Danciu ! Vino să te pup. Eu ți-am deschis ușa. Ralu m-a pupat.
- DANCIU (*lui Ralu*): Pot să-i dau un telefon ?
- RALU : Las' că vine el.
- DANCIU : Pot să-i dau un telefon ?
- RALU : Dacă ții neapărat...
- (*Danciu se îndreaptă spre telefon.*)
- RALU (*Nanei*): Sărut mîna. (*Mai incet.*) Ce-i cu Danciu ?
- CONEA : Danciu !
- DANCIU (*formînd numărul*): Lasă-mă-n pace.
- NANA (*lui Ralu*): Nu-i nimic. Am lucrat pînă acum.
- RALU : Ați lucrat ? De cînd lucrați voi împreună ?
- NANA : Mi-a predat lucrările. Dar ce se-ntîmplă aici ?
- RALU : Ți-a predat lucrările ?
- NANA : Nu știai ? Ce se-ntîmplă aici ? Credeam că e o masă intimă.
- RALU : Și eu credeam. Dar a năvălit Televiziunea peste noi. Ai fost numită în locul lui Danciu ?
- NANA : Nu știai ?
- DAIA : Ești director ? Și ai o secretară ? S-o dai afară. Să-ți iei un secretar. Las' să mai fie și bărbații secretari.
- RALU : De asta-l caută pe Solca. Vrea o pilă.
- DANCIU (*apropiindu-se de ceilalți. Lui Ralu*): Vreau să-ți spun ceva.
- RALU : Acum ? Mai bine să bem ceva. Dica ! Avem tot timpul.
- DANCIU : Ești sigur ?
(*Soneria.*)
- RALU (*celor trei*): Fără instantanee.
- FOTOGRAFUL : Nici eu ?
- RALU : Nici dumneata.
(*Soneria sună din nou.*)
- DAIA (*lui Conea*): Mai deschizi o dată ?
- OPERATORUL (*Dicăi, care trece pe lingă el*): Am o idee.
- DICA (*incet*): Urîtule !
(*Soneria sună din nou.*)
- CONEA (*îndreptîndu-se spre ușă*): Vine, băiatu' !
(*Conea își aranjează hainele și deschide ușa. Un blitz. În prag e Solca. Imbrăcat destul de neglijent — o bluză, pantaloni și sandale. Il privește uimit pe Conea.*)
- CONEA : Rămăseși mut, ai ? Mai zi ceva, dacă poți.

- SOLCA : Te-ai stafidit de tot. Ce te uîți la mine ca la o statuie ? Nu te dai la o parte ?
- CONEA : Vino să te pup.
- SOLCA : Ei, asta e... Nu știam ce-mi lipsește. Acum m-am luminat. Îmi lipsea un pupie de la tine. Nu te dai la o parte ?
- CONEA (*se dă la o parte, Bombănind*) : Tu nu ești democratic deloc. Ralu e consilier și tot m-a pupat.
- SOLCA : Pupă-l și tu. (*Fotografului.*) Ce te-nvrîtești pe lângă mine ? Vrei să-mi furi ceva ?
- FOTOGRAFUL : Un instantaneu, două, maestre. Niciodată nu știi ce iese. (*Lumină puternică, Operatorul începe să filmeze.*)
- REPORTERUL (*lui Solca*) : Două vorbe, maestre. Vă rog frumos.
- SOLCA : Lasă-mă-n pace. Vreau să mă duminesc. (*Operatorului.*) Gata. Circul s-a terminat. Stinge felinarele alea. (*Lui Ralu.*) Ce-i cu mascarada asta ?
- (*Lângă Solca a apărut Dica. Ține o tavă plină de pahare cu șampanie.*)
- RALU (*lui Solca*) : Ia-ți paharul.
- SOLCA : Vrei să ții o cuvîntare ?
- RALU : Nu vreau să țin nimic. Bem pentru Adam. Împlinește astăzi cincizeci de ani.
- SOLCA : Știați și voi ?
- FOTOGRAFUL (*Reporterului*) : Cine e Adam ?
- CONEA : Cinecizeci ? Pss... Eu am cincizeci și unu. E mai mic ea mine.
- DANCIU : Habar n-am avut. Pe cuvîntul meu. Nici măcar nu m-am gîndit la asta.
- NANA : Nici eu. Adam are cincizeci de ani. E cumplit, nu-i așa ?
- SOLCA (*lui Ralu*) : N-am știut pentru ce mă chemi. Și am vrut să mă duc într-o circiumă. Și să stau singur acolo.
- FOTOGRAFUL (*Reporterului*) : Cine e Adam ?
- DAIA : Cineva trebuie să se frămînte. Și atunci ne-am gîndit la o masă intimă.
- RALU : Foarte intimă. Dar s-a aflat la Televiziune. Nu știi cum fac aștia, că află tot.
- REPORTERUL (*incet, Fotografului*) : Eh, știm noi eum s-a aflat...
- RALU : Și mi-au cerut voie să facă un filmuleț.
- REPORTERUL (*incet, Fotografului*) : Cine de cine s-o fi rugat ? Fapt e că pe-ai noștri fi interesea Adam, așa că s-a aprobat...
- DANCIU (*incet, lui Solea*) : Ralu nu e prost deloc. Dar ideea asta i-a venit prea tîrziu. Așa cred.
- SOLCA : Nu înțeleg. (*Intuneric brusc. Liniște.*)
- FOTOGRAFUL (*incet*) : Iar ai ars siguranțele. Și asta numai din cauza ghitarei. Că nu te uîți la nimic.
- OPERATORUL (*incet*) : La ce vrei să mă uit ?
- DAIA : Statuia ! Aveți grijă de statuie ! Nu vă mișcați !
- NANA : Ce statuie ?
- DAIA : Bustul ! Aveți grijă de bust ! Nu vă mișcați !
- NANA : Ce bust ?
- DAIA : Nu știi ce bust ? Chiar nu știi ? Nu se poate ! Hahaha ! Nu trebuie să rid, că se sparge. Nu vă mișcați ! Aveți grijă de statuie ! Statuie sună mai bine decît bust. Nu-i așa, Nana ?
- RALU : Dica ! Siguranțele. Vezi ce-i cu siguranțele.
- CONEA : Eu sînt. Conea. Am vrut să te pup, mă. Dar destinul... Vezi ce face destinul ?
- REPORTERUL : Cred că ai greșit ceva. Sper că nu e vorba de mine.
- CONEA : Nu ești Danciu ?
- REPORTERUL : Sînt reporterul.
- CONEA : Nu ți-e rușine ? Ce dai buzna peste oameni ? Dacă te pupam ?
- DAIA : Nu vă mișcați ! Aveți grijă de statuie.
- NANA : Bună, maestre. Tu ești, nu ? De cînd nu ne-am văzut ?
- SOLCA : De cînd nu aveam zbîrcituri. În orice caz, nu așa de multe.
- CONEA (*incet*) : Danciu ! Unde ești ?
- RALU : Dica ! Siguranțele. Vezi ce-i cu siguranțele.
- NANA : Cel mai bine ar fi așa. Să nu se repare lumina. Altfel, mi-e frică de tine.
- SOLCA : Probabil c-ar trebui să spun ceva. O mulțime de vorbe. Dar sînt prea bătrîn pentru asta.
- NANA : Tu ? Nu trebuie să spui nimic. Eu trebuie să vorbesc. Dar mi-e teamă că se aprinde lumina prea repede.
- DICA : Nu știi unde e lanterna.
- OPERATORUL : Am eu. Am o lanternă.
- FOTOGRAFUL : Tu ? Mai ai ceva în afară de gitară ?
- (*Un fascicul de lumină de la lanterna Operatorului. O plimbare scurtă și rapidă a lanternei pe scenă. Lanterna se oprește pe Dica. E lângă scară.*)
- DICA (*Operatorului*) : Vino aici.
- DAIA : Stai ! Statuia ! Ce faci cu statuia ?
- OPERATORUL (*Dică, incet, apropiindu-se de ea*) : Am o idee. O idee formidabilă. Pe cuvîntul meu.
- (*Cei doi urcă scara. Lumina lanternei dispare.*)
- RALU : S-a terminat cu tine. Așa cred. Păcat.
- DANCIU : Mă plîngi ca pe un mort. Sau te bucuri. Dracu' să te știe. N-ar fi trebuit să vin la tine. Așa cred.
- RALU : Ai venit pentru Solca. Mai încerci o pilă ? Ultima șansă ?
- DANCIU : Ai tu o veselie în glas. Prea multă veselie. Nu-i a bine.
- RALU : Vrei să te ajut cu ceva ?
- DANCIU : Tu ?
- RALU : Să vorbesc cu Nana să refuze postul tău. Sau așa ceva.
- DANCIU : La ce dracu-ți trebuie asta ?
- DAIA : Nu vă mișcați ! Aveți grijă de statuie.

CONEA (*incet*) : Danciu ! Te-am prins !
REPORTERUL : Iar ai dat peste mine. Eu
sint ăla de la Televiziune.

CONEA : Ești ăla cu ghinionul. Dumneata
ești ăla cu ghinionul.

NANA : Îți spun. Trebuie să-ți spun. Și ce
dacă se aprinde lumina ? Solca...

DAIA : Solca ! Nu te mișca ! O să spargi
statuia !

CONEA (*incet*) : Danciu ! Unde ești ?

(*Lumina s-a aprins neașteptat. Și toată
lumea e puțin jenată, toți au senzația că
au fost prinși în flagrant delict.*)

DAIA : A scăpat. Am fost sigură că o sparge
cineva.

(*Solca se uită în jur — Nana nu mai e
lingă el. De Solca se apropie Danciu.*)

SOLCA (*lui Danciu*) : Ce s-a întâmplat ?

DANCIU : Am predat lucrările Nanei. A fost
numită în locul meu.

SOLCA : În locul tău ?

DANCIU : E o fată foarte bună.

SOLCA : Lasă asta. Și tu ?

DANCIU : Mi se va propune altceva. Deocam-
dată am să plec în concediu. N-am mai
fost de mult. Și sint cam obosit.

SOLCA : Lasă asta. Și altceva ?

DANCIU : Nu știu nimic sigur. Circulă un
zvon.

SOLCA : Lasă asta. Despre ce e vorba ?

DANCIU : Postul lui Ralu.

SOLCA : Serios ?

DANCIU : E o chestie scârboasă. Am spus
întotdeauna că Ralu nu e pentru postul
ăsta. Știi foarte bine. Dar asta e o treabă.
Și poate că nici n-am dreptate. Dar să
vii în casa lui, să bei, să petreci și să-i
iei locul — asta e cu totul altceva.

SOLCA : Nu puteai să nu vii. Ralu știe ?

DANCIU : A miroșit ceva. De asta face fil-
mul. Vrea să știe lumea că e erou. Și pe
urmă treburile se aranjează. Poți să dai
un erou afară ?

SOLCA : A-nțurziat.

DANCIU : Poate.

(*In capul scării apare Operatorul. Dica se
strecoară repede pe lingă el.*)

OPERATORUL (*lui Ralu*) : Filmăm ?

RALU (*Operatorului*) : Ai terminat cu sigu-
ranțele ?

REPORTERUL (*repede*) : Doamna Daia ! Vă
rog să treceți lingă bust. Doamna Nana !
Vă rog să stați aici. Lingă fotoliul ăsta.
(*Lui Conea.*) Și matala stai tot aici. Cred
că e bine. (*Lui Solca și Danciu.*) Stați
împreună. Cam aici. Mulțumesc. Stați mai
liber. Nu ca la fotograf. (*Lui Ralu.*) Așa.
Așa e bine. În centrul imaginii. (*Lui Co-
nea.*) Ce faci, dom'le ? Stai în poziția de
drepti ?

CONEA : Asta e poziția mea naturală.

SOLCA (*lui Danciu*) : Trebuie să-i ajut pe
ăștia. Să facă un film ca lumea. Nu l-am
ajutat eu mereu pe Ralu ?

DANCIU : Lasă asta.

SOLCA : Am zis eu vreo vorbă cândva ?

N-am tăcut mereu ? Nu i-am cedat casa ?
DANCIU : Lasă asta.

SOLCA : Și nu numai casa. N-am fost eu un
martor tăcut ? Ai biografiei sale eroice ?

Pe ce a făcut el carieră ? Nu pe biogra-
fie ? Atunci ? Să-l ajut și acum.

FOTOGRAFUL (*lui Conea*) : Fă, dom'le, ceva.
(*Reporterului, incet*) : Trebuie să-i dăm o
ocupație.

NANA (*Dicii, incet*) : Crezi că Solca a îmbă-
trinit ?

DAIA (*Nanei*) : Ce-ți face băiatul ?

FOTOGRAFUL : Dica ! Dă-i o țuică per-
soanei de lingă mine.

RALU : Nu te mai agita. Știe Dica ce are
de făcut.

REPORTERUL (*lui Ralu, incet*) : Lăsați.
O să iasă bine. (*Lui Conea.*) Ține micro-
fonul și dă-mi interviul ăla.

RALU (*Reporterului*) : O să spună tot felul
de timponii.

REPORTERUL (*lui Ralu*) : O să le tai. (*Lui
Conea.*) Dă-i drumul.

CONEA : Ce este Conea și ce vrea el ?

REPORTERUL (*lui Ralu, incet*) : Nu mă
uitați, nu ?

RALU (*incet*) : India ai spus, da ?

REPORTERUL (*incet*) : Două, trei săptă-
mîni.

RALU : Cînd îmi arăți materialul filmat ?
REPORTERUL : Poimîine.

(*Dica apare cu o nouă tavă cu pahare cu
șampanie. Servește invitații.*)

CONEA : Eu vreau o țuică.

RALU : O să bei șampanie. N-o să pățești
nimic.

DICA (*lui Solca*) : Pofțiți, maestre. M-ați uitat
de tot, nu-i așa ? Nici nu v-ați uitat la
mine. Îmi pare rău.

SOLCA : Îmi pare și mie rău. Am început să
mă sclerozez. Nu ride. Nu vezi că toată
lumea e serioasă ? Bei și tu un pahar
de șampanie ?

DICA : Sint în producție. (*Dica pleacă.*)

FOTOGRAFUL (*lui Conea*) : Dă-te mai încolo.
Nu vezi că faci umbră ?

CONEA : Da-mi dai o poză ? Că te văd
eam așa...

DAIA (*Nanei, incet*) : Il iubești. Il iubești
pe Solca.

NANA : E cald. Cred că s-a făcut foarte cald.

DAIA : Abia acum îmi dau seama. Ce-a fos-
t atunci. În patrușpatru. Nu-ți păsa de ni-
mic. Nici de nemți, nici de gloanțe. Mi-am
zis : uite ce proastă, domnule. Nu pri-
cepe nimic. Dar tu nu crai decît fericită.
Și un pic geloasă. Pe mine.

NANA : Nu ți-e cald deloc ? Deloc ?

DAIA : N-ai avut noroc.

NANA : De unde știi ?

DAIA : Nu trebuia să-l iubești pe Solca.

NANA : De unde știi ?

SOLCA (*lui Ralu, Reporterului și celorlalți*) :
Ce vreți voi ? Să fie ca-n patrușpatru ?

RALU : Nu-au rugat băieții. Să ne așezăm ca atunci.
 OPERATORUL : Ce ziceți de unghiul meu ?
 SOLCA : Lasă felinarele alea acolo și treci în colțul ăsta.
 OPERATORUL : O să intre toată masa în cadru. Și-o să iasă ca la balul vinătorilor.
 SOLCA : N-o să iasă. Îți spun eu că n-o să iasă.
 (Blitzuri. Solca îl privește întrebător pe Fotograf.)
 FOTOGRAFUL : Încerc și eu niște instantanee. Am vreo două unghiuri clasa-nții. Mai știi ? Poate iese ceva... Matematic, nu prea ai șanse. De cele mai multe ori, ies niște porcării.
 SOLCA (Fotografului) : Mie-mi zici ? (Operatorului.) O să pui căpățina asta spartă în fața mesei. Și se schimbă figura.
 OPERATORUL : Mda. Cred că merge.

RALU : Ești de acord cu Solca ? Ei, bravo. Mi-ai făcut o mare bucurie.
 SOLCA : Lasă-l, Ralule. Nu s-a gândit la căpățină.
 DANCIU : Bravo lui. Are intuiție.
 SOLCA (Reporterului) : O luăm cu începutul ?
 REPORTERUL : O să fie un film de treizeci de minute.
 SOLCA : E-n regulă. La început n-au fost decît patru inși. Pentru că Daia, Ralu și cu mine eram sus. Aici erau Danciu, Nana, Conea...
 CONEA : Al naibii, Conea ăsta. Era. Este. Și va mai fi. Care dai o țuică pe chestia asta ?
 REPORTERUL : Trei. Ați spus patru. Sau mi-a intrat ceva în ureche ?
 SOLCA : Ar trebui să scrii romane. Au fost patru. Al patrulea a fost Adam.
 FOTOGRAFUL : Cine e Adam ?

TABLOUL II

Aceleași încăperi ca în actul I, dar cu totul altfel aranjate. Nu e vorba numai de faptul că e mult mai puțină mobilă, care se cam reduce la fotolii, cit mai ales de un aer boem care plutește în toată atmosfera, în ciuda mitralierei și a emițătorului. Există și bustul, dar de data aceasta are capul întreg și se află în cea de-a doua cameră, care acum seamănă mult mai mult cu o terasă acoperită, decît cu o sufragerie.

Pe scenă se află patru personaje : Conea, Nana, Danciu (în uniformă de locotenent) și Adam. Primii trei sînt cu mult mai tineri, cam cu douăzeci și cinci de ani, adică sînt de fapt tineri. Cum este și Adam. Conea (în uniformă de plutonier) stă în spatele unei mitraliere. Nana se află în fața emițătorului. Danciu stă într-un fotoliu apropiat de fereastra prin care mitraliera își scoate țeava. Din cînd în cînd își duce binoclul la ochi. E nervos. Ca și Adam, care se plimbă într-una de la el la Nana și înapoi.

NANA : Să transmit ?
 ADAM : Transmite.
 NANA : Ce ?
 ADAM : Nimic.
 DANCIU : Ciudat.
 ADAM : Ce e ciudat ?
 DANCIU : Că cel mai bine se vede de la mezanin. Nici de la etaj, nici de pe acoperiș. De la mezanin.
 ADAM : N-ai cu ce să-ți bați capul.
 DANCIU : Să te audă Cel de sus.
 CONEA : Auziți ? Ția de sus iar au început să umble.
 NANA (încet) : E și domnul Solca. Acolo. Sus.
 CONEA : De ce umblă, dom'le ?
 ADAM : Și ce-ai vrea ? Să stea în transă ?
 CONEA : Unde ?

ADAM : Ești sigur că mitraliera aia trage ?
 CONEA : Da' ce, am mai tras cu ea ?
 NANA : N-ai tras niciodată ?
 CONEA : Gura ! Să n-aud vorbă de muiere pe-aici !
 NANA : Cotu'.
 ADAM (lui Conea) : Ești beat ?
 DANCIU (Nanei) : Nimic.
 NANA : Transmit ?
 ADAM : Transmite.
 CONEA : Știți ce mi-aș dori acum ? O friptură și o farfurie de murături.
 DANCIU : Emoționant.
 CONEA : Este ? Și o litră de țuică. Mi-amers și vestea. Că la friptură beau țuică. Și un țigan care să zică așa-putîn. Și vreo două gagici. Viață legată cu ață... Unde-i fundul, unde-i fața ?

DANCIU : Trebuie să mă interez. Cine ni l-a dat pe ăsta pe cap.

ADAM : Ai tras cu vreo mitralieră pînă acum ?

CONEA : Ascultă, mă, acesta... Așa vorbești cu un meletar ? Ce tot te vîri în sufletul meu ? Ba tu, ba muierea asta. Ce vrei ? Unde dracu' vrei să trag cu mitraliera ? Pe front ? Ce-s tîmpit ? Să mă omoare ăia ? Ce, fără front nu se poate ? Uite că se poate, care sînt deștept. Auzi, mă, ăsta...

DANCIU (*incet*) : Gura !

CONEA : Orđonați ?

DANCIU (*tot incet*) : Gura.

ADAM (*lui Danciu*) : Ai văzut ceva ?

DANCIU : Niște umbre. Cinci. Așa cred.

ADAM : Șase. E o movilă. În spatele teilor. Și Solca a făcut niște statui. Un fel de grup. Și umbrele lor cad pe șosea. După-masă.

DANCIU : A făcut-o special ?

ADAM : Da. Umbrele se tîrăsc pe pod. Și pe urmă dispar.

DANCIU : Nu știam că face sculptură. Știam că e pictor. Asta știe toată lumea. Dar de sculptură, habar n-aveam.

NANA : Bustul ăsta e al lui.

ADAM : De unde știi ?

NANA : Mi-a povestit odată. Mi-a spus că nu-i place. Că nu poate să-l sufere. De asta l-a pus în mijlocul casei. Ca să-l spargă cineva. Și după asta o să mai facă un bust. Și eu am să-i fiu modelul. Așa mi-a spus.

ADAM : Nu vrea să se știe de sculptură. Spune că e pentru mai tîrziu.

NANA : Transmit ?

ADAM : Transmite.

NANA : Nimic ?

ADAM : Nimic.

CONEA : Fir-ar a dracului de mitralieră să fie. Că eu am auzit de vilă. Și-am zis că bem și noi o țuică aici și că stăm să treacă timpul. Că eu numai la instrucție am tras cu mitraliera. Da' nici nu vreau... De ce să vreau ? Ca să mă-mpuște ăia ?

ADAM : Gura !

CONEA (*stupefiat*) : Orđonați ? Cum, mă — gura ? Eu, adică ? Plutonierul Conea ?

ADAM (*calm*) : Gura !

CONEA : Domn' locotenent ! Domn' Adam insultă armata. Să trag cu pistolul ? Sau să-i pun cătușe ? Da' n-am cătușe. Atunci ?

ADAM (*incet și calm*) : Te-mpușc. Dacă mai faci panică, te-mpușc. Ai înțeles ?

CONEA (*stupefiat*) : Orđonați ?

DANCIU (*lui Adam*) : Cam întîrzie.

ADAM (*lui Danciu*) : E prea multă siguranță, nu-i așa ? Parcă n-ar fi război. De asta mi-a fost teamă. Intotdeauna mi-a fost teamă de asta. Cînd e prea multă siguranță. Parcă-ți ia mințile. Prostii.

CONEA (*Nanei, furios*) : Ce te zgîiești la mine ? Și te mai și hlizești... Muierea dracului... Gura !

NANA : Urîtule !

CONEA : Orđonați ? A, așa vorbești cu superiorul tău ? Știi că sînt superiorul tău ? Știi cine sînt eu ? Drepti !

NANA : Cotu' !

(*In capul scării a apărut Solca.*)

SOLCA : Adam !

(*Toată lumea se întoarce brusc.*)

ADAM : Salut, bătrîne.

SOLCA : E-n regulă ?

NANA (*lui Danciu*) : Să nu-i spui nimic de bust, bine ? Te rog frumos. Da ?

SOLCA : Aveți nevoie de ceva ? Nana ! Ce cauți aici ? Adam ! Este ? Este că e frumoasă ? Ții minte ? Ți-am vorbit de ea. Cînd ai fugit din pușcărie.

CONEA (*nimănui*) : E pușcăriaș ?

ADAM : Ea e ?

NANA : Nu sînt eu. E alta. Domnul Solca e foarte vesel. Și face fel de fel de glume.

DANCIU : Locotenent Danciu, maestre.

SOLCA : Rezervist ?

DANCIU : Da, maestre. Avocat. În zilele mele bune.

SOLCA : Avocat ? (*Mormîind.*) Încă un avocat. O să deschid un barou. Pînă la urmă.

CONEA : Iar eu sînt Conea.

SOLCA : Să-ți fie de bine. De ce dracu' ai mutra asta antipatică ?

CONEA : Orđonați ?

SOLCA : Orđon să-ți schimbi mutra. (*Nanci.*) O să te dea afară grasu' ăla de la slujbă. (*Imitînd pe cineva.*) Ce v-am spus eu ? Slujbă și amanți. În limita posibilităților. Nici un fel de politică. Poșta e cu guvernul. Care dracu' o fi.

NANA : Vă pare rău că am venit aici ?

SOLCA : Da. S-ar putea să tragă cu tunul. Nemții.

NANA : N-are nimic.

SOLCA : Nu spune prostii. Nici nu știi ce-i aia tun.

NANA : Să stea fără telegrafistă ? M-a chemat ăla grasu'. Și m-a întrebat dacă am copii. Ce era să fac ? Să-i las fără telegrafistă ?

SOLCA (*se apropie de Conea*) : Ia-o din loc, mă. Te sprijini de mitraliera ăsta ca de o damigeană. Ai tras vreodată cu mitraliera ?

CONEA : La instrucție. Am fost al paișpelca.

SOLCA : Din căți ?

DANCIU : Din doișpe. Așa se pare.

CONEA : Și doișpe sînt puțini ? Da' ce sînt eu, să-i număr pe toți ?

SOLCA (*lui Adam*) : Cine vi l-a dat pe ăsta ?

ADAM : Un căpitan.

SOLCA : Căpitanul știa precis că ăsta habar n-are de mitralieră.

DANCIU : Știa. N-avea cum să nu știe.

ADAM : O mică porcărie ?

SOLCA : Poate chiar una mai mare. Știa ce aveți de gând, nu-i așa ?

ADAM : Nu știa. A primit ordin să ne dea un mitralior. Atît.

SOLCA : S-o crezi tu că e atît. Știa și de telegrafist. I-ajunge.

ADAM : Nu știa de telegrafist.

SOLCA : Nu ? Atunci, e-n regulă. O să stau aici. La mitralieră. De aici se văd și teii.

ADAM : Teii ? Și ce-i cu asta ?

SOLCA : Li se ntunecă trunchiurile. Cînd trece ceva pe șosea.

NANA : Transmit ?

DANCIU : Transmite.

NANA : Nimic ?

ADAM : Nimic.

DANCIU : Și mitraliera ? Dacă o să fie nevoie să tragem ?

CONEA (*incet*) : Zi „Doamne, ferește“.

DANCIU : Cine o să tragă ?

SOLCA : Eu.

DANCIU : Știți ?

ADAM : Știe.

CONEA (*lui Adam*) : Domn' șef ! Că altfel nu pot să vă zic.

ADAM : Ce dorești ?

CONEA : Aveți dreptate.

ADAM : Cu ce am dreptate ?

CONEA : Cu domn' căpitan. E un om foarte cumsecade.

ADAM : Ce ți-a venit așa, deodată ?

CONEA : Păi, nu v-am cerut voie să-mi iau țigări ? Adică lui domn' locotenent.

ADAM (*lui Danciu*) : I-ai dat voie ?

DANCIU : Am fost un idiot.

CONEA : N-ați fost idiot. Da' am băut și o țuică. La „Poarta albă“. Și cine zici că era acolo ? Domn' căpitan. Dumnealui bea vin. Negru. Și i-am zis că e mare secret. Că avem și o telegrafistă. Și mi-a zis să fiu serios și să nu-l fac de rîs. Da' eu — se poate, domn' căpitan ? Da' dumnealui : mai bei o țuică ? Și mi-a mai dat o țuică. Mai lungă. De-o litră.

SOLCA : De aia duhnești așa.

CONEA : Nu, că am mîncat și ceapă. Că dacă mîncîc ceapă, mi se face somn. De tot. Că dacă vin la vilă, nu-i așa ? Ziceam că o oră-două de somn nu strică. Că i-am zis de vilă. Lui domn' căpitan.

DANCIU : Imbecilule... Curtea marțială te mîncă. Și pe mine.

CONEA (*continuu, mai ales că e ascultat cu atenție*) : Da' am încurecat vilele. Că nu i-am zis vila lui Solca. (*Se corectează.*) Lui domn' Solca. Da' i-am zis vila lui Olga. Da' dumnealui : Olguței ? Că știa de vila asta.

SOLCA (*izbucînd în rîs*) : Hahaha ! Hai, că e tare, idiotul ăsta !

ADAM (*lui Solca*) : Văd că ești foarte vesel. Poate-mi spui și mie de ce.

SOLCA : Există vila Olguței. La vreo opt sute de metri de-aici.

ADAM : Ar trebui să le spunem. Să plece. (*Un foc de armă tras undeva. Un țăcănît de mitralieră.*)

NANA : Prea tîrziu.

ADAM (*lui Danciu*) : Să-l ții minte pe căpitanul ăsta. (*Lui Solca.*) Și tu. (*Zgomotul unei explozii slabe.*)

DANCIU : Grenade.

ADAM : O fi cineva acolo ? În vila Olguței.

SOLCA : Nu știu. E a unui doctor. Intr-o vreme, nu stăteau decît copii. Trei copii. Și bunica. Dar nu mai știu nimic. (*Se aude un țăcănît de mitralieră.*)

DANCIU : Au trimis un grup. Care să curețe vila. Ca să treacă grosul armatei în liniște.

ADAM (*Nanei*) : Transmiți ?

NANA : Ce spune locotenentul ?

ADAM : Da.

(*Danciu începe să dicteze și Nana să transmită.*)

ADAM (*apropiîndu-se de Conea*) : Ai trădat un secret militar. Sper că-ți dai seama de asta.

CONEA : Eu, domn' șef ? Se poate ? Așa mă cunoașteți ? Dar mai e și pe de altă parte. Că, pe de altă parte, e mai bine așa. Că se cheamă că i-am păcălit pe nemți. Că ei a zis că e Olga și cînd colo e Solca.

NANA (*lui Conea*) : Nemernicule ! Știi în cine au tras. Acum știi. În trei copii și o bunică. De asta ești așa de vesel ?

CONEA : Să n-aud...

NANA : N-ai să mai auzi.

(*Nana se apropie de Conea și-i dă două palme.*)

CONEA : Domn' locotenent ! Nana mă bate ! În ezerțiul funțiunii.

ADAM (*lui Solea*) : Cred că nu mai e mult. Trebuie să începă să treacă armata.

SOLCA : N-ai nici o grijă.

ADAM : Nu tragi decît la ordinul lui Danciu. Cel mai bine ar fi să nu tragem deloc.

Am venit să transmitem informații. Despre efectivele nemțești. Și nu să ne batem.

SOLCA : Nu știi la ce dracu' ne trebuie asta.

ADAM : Ne trebuie. S-ar putea să încerce ceva.

SOLCA : O învăluire ?

ADAM : Cine știe... Ce-i cu ăia de sus ?

SOLCA : Stau și ei. Mi-au picat pe cap. Ce dracu' pot să fac ?

ADAM : Nimic.

SOLCA : Pe Daia o știi ?

ADAM : De unde vrei s-o știi ?

- SOLCA : Nu prea ai de unde, e adevărat. Să-ți spun un secret. Nu-mi vine să cred că ești liber. Nu-mi venea să cred nici la început. Când ai evadat și te-ai ascuns la mine. Mă uitam noaptea cum dormi și nu-mi venea să cred. Mi se părea că sînt tot la vorbitor și că ne despart niște gratii.
- ADAM : Cinci ani s-au dus pe apa simbelei. N-are nimic. Noi să fim sănătoși. Cum spunea un condamnat în fața plutonului de execuție. De asta umbrai de colo-colo ? Credeam că te gîndești la o statuie.
- SOLCA : La statuie m-am gîndit de mult. Mi-am găsit și un model.
- ADAM : Daia ?
- SOLCA : Tu.
- ADAM : Eu ? Hahaha ! Și cum o să-i spui ? Statuiei.
- SOLCA : Adam. Atît. Adam.
- ADAM : Nu trebuie. Nu știu de ce, dar nu trebuie. Daia e ultimul tău amor ?
- SOLCA : Penultimul. Cred că antepenultimul. Au auzit că se va bombarda Bucureștiul. Și au venit aici. Și ea și Ralu.
- ADAM : Drăguț din partea lor. Au nimerit cum nu se poate mai bine. Sper să nu ne încurce prea tare.
- SOLCA : Speri degeaba.
(*Se aude din nou un tîcănit de mitralieră, urmat de două bubuituri înfundate. În capul scării apar Daia și Ralu. Danciu face un gest de surpriză spre Ralu, Ralu îi face semn să aibă răbdare.*)
- DAIA : Solca !
- SOLCA (*incet, lui Adam*) : Începe vodevilul. (*Daiei.*) Vino să fac prezentările.
- DAIA : E o mitralieră. Dumnezeule... Ce-nseamnă asta ?
- SOLCA : E un secret militar, înțelegi ? Așa că trebuie să-mi țin pliscul. Și tu, la fel. Mai multă disciplină. Toți sîntem mobilizați.
- DAIA : Și eu ? Dar ce v-am făcut ?
- SOLCA : O să-ți dai și tu obolul, înțelegi ? O să fii soră de caritate.
- RALU : Stai puțin.
(*Ralu coboară scara. Nana, după un moment de ezitare, coboară și ea. Ralu se apropie de Solca. Se apropie și Danciu.*)
- DANCIU : Ralu ! (*Celorlalți, explicativ.*) Am fost colegi de facultate.
- RALU (*mormăind pentru sine*) : Au fost o groază de colegi. Tot felul de momfi.
- DANCIU (*nu l-a auzit*) : Știți cum i se spunea ? Hahaha ! Ardei umplut. Hahaha !
- RALU : Stai, mă, puțin. Nu-mi arde de bancuri.
- DANCIU (*n-a băgat de seamă replica lui Ralu*) : Mai ții minte cum ai copiat la dreptul roman ? Când ai încercat borecanele și ai copiat din alt paragraf. Hahaha ! Am auzit că ți-a mers bine. E adevărat ? Cum dracu' de-ai scăpat de front ?
- RALU : Stai, mă, puțin. De asta-ți arde ? Nu vezi că ești stupid ?
- DANCIU (*nu-l interesează*) : Știi cine mi-a spus ? Slăbănogul numărul cinci. N-ai cum să nu-l știi. Asistentul pitonului. Că ai ciștigat cîteva proeece trăsnet. Cu niște escroci, sau așa ceva. Și e-ai umflat o groază de gologani.
- RALU (*ignorîndu-l pe Danciu, marțial*) : Cine este șeful ? Comandantul, vreau să spun, sau așa ceva.
- SOLCA (*misterios, arătîndu-l pe Adam*) : El.
- DANCIU (*lui Ralu*) : Ascultă-mă. Tot am vrut să întreb și eu pe cineva. Cum e cînd ai o grămadă de gologani ?
- RALU (*lui Adam, superior*) : Dumneata ?
- ADAM : Eu.
- RALU : Sînt un cetățean liber. Al unei țări libere. De puțină vreme. Ce se petrece aici ?
- CONEA (*a tăcut prea mult*) : N-auzi că e secret militar ?
- RALU (*nu-l bagă în seamă*) : Pretind să mi se dea un răspuns. Văd o mitralieră, văd și un radioemițător.
- ADAM : Vezi prea multe.
- RALU : Poftim ?
- ADAM : Vezi prea multe.
- DAIA : Și eu ! Am văzut și eu !
- SOLCA (*Daiei*) : Tacî din gură.
- NANA (*pentru sine*) : Are grijă. Are grijă de ea. E frumoasă. Cred că e foarte frumoasă. Păcat. Mare păcat.
- RALU (*tot de sus, lui Adam*) : Numele dumitale ?
- SOLCA : Adam. El e Adam.
- ADAM : N-are nici o importanță. Dumneavoastră doi, stați acolo. (*Arată spre camera cealaltă.*) Pe cît se poate, tăcuți și imobili.
- RALU : Îți bați joc de mine ? Nu mai rămîi o clipă-n casa asta.
- ADAM : Poftim ?
- RALU : Daia ! Te sfătuiesc și pe dumneata să pleci imediat.
- DAIA : Nu mi-ai spus că Bucureștiul va fi bombardat ? Vrei să dea vreo bombă peste mine ?
- ADAM : N-aveți nici o grijă, doamnă. Nu pleacă nimeni de-aici.
- RALU : Ei bine, eu am să plec.
- ADAM : N-ai să pleci. Vreau să fiu sigur că nemții n-au de unde să știe ce se petrece în vila lui Solca.
- BALU : Țsta e abuz !
- ADAM : Mă doare-n cot.
- RALU (*indignat*) : Poftim ? Știi cine sînt eu ?
- DANCIU : Ești un caraghios, mă. Tot dai din gură și nu pricepi nimic.
- RALU : Mi-ai fost coleg. De ce nu mă aperi ?

DANCIU : Te apăr. Dar nu pricepi tu figura asta. Plutonier Conea !

CONEA : Ordonăți, domn' locotenent !

DANCIU : Nu iese nimeni de-aici, ai înțeles ? Nici sus, nici jos.

CONEA : Am înțeles, domn' locotenent !

DANCIU : Ia-ți automatul. Păzești scara și ieșirea din vilă. E clar ?

CONEA : E clar, domn' locotenent.

DAIA : Eu nu vreau să fiu erou.

DANCIU (*mormăind*) : Nici nu se pune problema.

CONEA (*Daiei și lui Ralu*) : Marș în camera ailaltă. (*Incet, lui Ralu.*) Ascultă-mă, domn' șef. Ce, crezi că mie-mi place ? (*Tare.*) E-xc-cu-ta-rea !

RALU : Eu plec. De tot. Nu permit nimănui...

ADAM (*blind*) : Nu se poate, înțelegi ? Dacă te prind nemții ? Vrei să afle că e un post de observație aici ? Vrei să-ți trădezi țara ?

RALU : Sint patriot, domnule ! Nu-ți permit !

ADAM : Lasă asta. O să-ți pună nemții un pistol în ceafă. Și-o să spui tot ce știi. Și după aia te-mpușcă. N-o să care un prizonier după ei. În retragere.

RALU : Fantezii...

ADAM : Gata. M-am plictisit. Nu iese nimeni din vila asta. Conea !

CONEA : Ordonăți, domn' șef !

ADAM : Tragi fără somație.

RALU : Protestez !

ADAM : Du-te dracului...

SOLCA : Adam !

ADAM : Ce-i, bătrîne ?

SOLCA : Vin nemții. Au ajuns în dreptul teilor. În douăzeci, treizeci de minute sint aici. În fața porții.

CONEA (*incet*) : Mamă, mamă... De nu ne-ar descoperi...

NANA : Transmit ?

Partea a II-a

TABLOUL I

Același decor ca în partea I, tabloul II.

SOLCA : Vin nemții. Au ajuns în dreptul teilor. În douăzeci, treizeci de minute sint aici. În fața porții.

ADAM : Sint mulți ?

SOLCA : Cred că da. S-au întunecat toate trunchiurile.

NANA : Transmit ?

ADAM : Danciu ! Spune-i ce să transmită.

DANCIU : E-n regulă.

CONEA (*incet*) : Mamă, mamă... De nu ne-ar descoperi.
(*Danciu începe să-i dicteze Nanei. Ralu se apropie de Conea.*)

RALU (*incet, lui Conea*) : Ascultă, amice.

CONEA (*tot incet*) : Da, domn' șef. Am priceput, că dacă nu pricepi repede, mori de foame, este ?

RALU (*incet*) : Vreau s-o întind de-aici. Faci pe mortul și ai zece mii.

CONEA (*incet*) : S-au dus dracului gologanii mei.

RALU (*incet*) : Nu pricep.

CONEA (*incet*) : Vrei să fie doi morți, domn' șef ? Și eu și matală ? Crezi că Adam ăsta glumește ? N-ai auzit că vin nemții ? Mă-mpușcă și pe mine, te-mpușcă și pe matală.

RALU (*incet*) : Nu se poate.

CONEA (*incet*) : Cum dracu' să nu se poată ? E răzbel mare, domn' șef. Am tot scăpat de el, dar acum am încurcat-o. Sint civilii la putere, domn' șef. Nu vezi că Adam e ăla care comandă și că locotenentul-l ascultă ? E cu cîntec. Ascultă-mă pe mine.

RALU (*incet*) : Cînspe mii.

CONEA (*incet*) : Și un milion, nene. Ce să fac cu milionu', dacă-s mort ?

DAIA (*mai mult pentru ea*) : Cîți sintem ? Noi trei și cu ei patru — șapte. Șapte eroi. Solca !

NANA (*lui Solca, incet*) : E un lac, nu-i așa ? În spatele casei. Cînd am venit aici,

- n-am văzut nimic. Nu știu-cum se face.
 Dar pe urmă am început să simt lacul.
 SOLCA (*incet, Nanci*): Puțin mai încolo sînt niște sălcii. Și vin o grămadă de frunze.
 Toamna. Cred că se face un fel de curent.
 NANA: De asta se-aude un fișuit, nu-i așa?
 Se aude tot timpul un fișuit. Pe urmă te obișnuiești cu el, nu-i așa? Și nu-l mai auzi. Dar simți că e ceva plăcut.
 Foarte plăcut. Nu-i așa?
 DAIA (*imperativ*): Solea!
 SOLCA (*N-are cum să n-o audă, din păcate*): Zi.
 DAIA: Ce ordin crezi că o să ne dea?
 SOLCA: Ce ordin?
 DAIA: Da.
 SOLCA: Să tăcem din gură.
 DAIA: Nu fi rău. Știi la ce m-am gândit?
 SOLCA: De unde dracu' vrei să știi?
 NANA (*mai mult pentru ea, dar și pentru Solca*): Hm. Bărbații ăștia... Așa se vorbește cu aleasa inimii?
 DAIA: Trebuie să ai imaginație, nu-i așa?
 De asta ești artist.
 SOLCA (*mormăind*): Și încă ce imaginație...
 Dacă m-am înecurat cu tine...
 NANA (*pentru ea, dar și pentru Solca*): Trebuie să fie ceva cu magnetismul, nu-i așa? O bucată superbă de magnet atrage o bucată superbă de fier. Așa se întilnesc sufletele alese.
 DAIA (*nu l-a auzit, sau n-a vrut să-l audă*): Un ordin, adică o medalie, înțelegi?
 SOLCA: La ce dracu-ți trebuie ordin?
 DAIA: Dacă sînt erou? Poate că mă jertfesc.
 Pe altarul patriei-mumă. (*Alt ton.*) Solca!
 De ce se spune patria-mumă și nu patriamamă?
 (*Solca mormăie ceva și-i întoarce spatele.*)
 NANA (*pentru ea, dar și pentru Solca*): Mumă sau mamă? Foarte multă sensibilitate... (*Daiei.*) Dumneata unde lucrezi?
 DAIA: Pardon?
 NANA: Am zis și eu o vorbă. Dumneata unde lucrezi?
 DAIA: Vai de mine... Se poate? Sînt o ilegalistă, draga mea. Ești cam naivă, fetițo.
 Am făcut rezistență. Împotriva hoardelor fasciste. Am stat acasă.
 NANA: Și gologanii? Că trebuie și niște gologani, nu-i așa? Altfel, cum să rezști?
 Da. Am înțeles. Logodnicul.
 DAIA: Care logodnic?
 NANA: Logodnicul dumitale. Domnul Solca, nu-i așa? Am înțeles.
 DAIA: Solca? Logodnic? Hahaha! Hm. În fine, așa ceva.
 RALU (*incet, lui Conea*): Te privește. Vrei bani — bine, nu vrei, iar e bine. Găsec eu o clipă.
 CONEA (*incet, lui Ralu*): Fuși de aici, domn' șef. Nu mai există nici un fel de clipe aici. Roagă-te la Dumnezeu să nu dea nemții peste noi.
- RALU (*incet*): Tot am să fug eu.
 CONEA (*incet*): Să nu faci prostia asta, domn' șef. Crezi că Adam glumește? N-ai să ajungi nicăieri. N-auzi că vin nemții? Păcat de costumul ăsta al mătale, că ești aligant.
 SOLCA: Nemții!
 DANCIU: Nu văd nimic.
 SOLCA: O să vezi acum.
 RALU (*incet*): Fug!
 CONEA (*incet*): Unde să fugi, nene? Unde să fugi? Cum te văd, cum trag.
 DAIA: Mai bine să nu fii erou. (*Nanci.*) Dumneata știi să tragi cu pușca?
 NANA: C-o pușcă mare sau c-o pușcă mică?
 DAIA: E o mare prostie. Să fii erou. Chiar o nenorocire. Ce zici, Solea?
 SOLCA: Taci din gură. (*Lui Danciu.*) Ii vezi?
 DANCIU: Acum e clar. Nana! Ești gata?
 NANA: Da.
 (*Danciu începe să dicteze.*)
 DAIA (*lui Ralu*): Tu ce fel de medalie ai vrea?
 RALU: Ce medalie?
 DAIA: Sau un ordin. Dacă tot sîntem eroi...
 RALU: Eroii? Ai spus eroi?
 DAIA: Nu luptăm împreună cu domnul Adam?
 ADAM (*lui Danciu*): Ce zici?
 DANCIU: Cred că e o divizie. Bine că nu sîntem pe acoperiș. Sau pe terasă. Ne-ar curăța repede.
 ADAM: Ce dracu' or fi avînd în cap?
 DANCIU: Nu știu. Poate că nu știu nici ei.
 SOLCA: Par echipați de drum lung.
 NANA: Pot să transmit asta?
 DANCIU: Ce anume?
 NANA: Că par echipați de drum lung. Pot să mă uit și eu?
 ADAM: Uite-te. Știi să observi o mulțime de lucruri, nu-i așa?
 NANA: Parcă sînt niște călători. N-au decit strictul necesar. Restul e pe la bagaje. Sau aruncat. Cine știe pe unde...
 ADAM: Transmite asta ca o părere. Înțelegi? Ca o părere. O impresie. S-ar putea să fie și o păcăleală.
 SOLCA (*lui Danciu*): Ești cam nervos.
 DANCIU: Da. Nu știu ce dracu' am. Nu văd decît locotenenți și căpitani. Nana! Transmite asta. Nu se văd ofițeri superiori.
 SOLCA: Poate ne-au scăpat.
 DANCIU: Nu cred.
 DAIA (*lui Adam*): Domnu' Adam!
 SOLCA (*izbucînd în ris*): Ți-am spus eu?
 ADAM: Da, stimată doamnă.
 DAIA (*entuziasmată, lui Solca*): Vezi cum se vorbește? Nu mi-ai spus niciodată „stimată doamnă”.
 SOLCA (*lui Adam, incet*): Rizi de un suflet nevinovat, măgarule.
 DAIA (*lui Adam*): Crezi că sînt un erou? Sau, mă rog, o eroină?

- ADAM (*surprins*): Dumneavoastră, stimată doamnă?
- DAIA (*arătînd-o pe Nana*): Și ea este un erou. (*Nanei*.) Noi, femeile, trebuie să fim solide.
- NANA: Pentru ce?
- DAIA: Altfel ne mănîncă ăștia. (*Lui Adam*.) Ce e mai mare? Un ordin sau o medalie?
- SOLCA (*mormăind*): O statuie. Dar aia nu se face decît pentru morți.
- DAIA (*lui Solea*): Te rog să fii lord. Că poți. Dar nu-ți stă în caracter.
- NANA (*lui Solca, incet*): Vezi? Ce ți-am spus eu?
- RALU: Nana are dreptate. În fond. Sacrificiul de sine trebuie să fie răsplătit. Pentru că ne expunem, nu-i așa? Fără să ne gîndim la avantaje. La nici un fel de avantaje. Și trebuie să fim răsplătiți. Că sîntem altruști.
- DANCIU (*lui Ralu*): Nu spune timpenii. (*Nanei, brusc*.) Un maior. Transmite asta. A trecut un maior.
- RALU: Fleacuri. Nemții au o groază de maiori.
- DANCIU (*lui Ralu*): Taci, mă, din gură. Conea! Să fie liniște acolo.
- DAIA (*lui Adam*): Ce e mai mare: un locotenent sau un maior? Sau un locotenent-colonel?
- ADAM (*izbuenînd în ris*): Acum am înțeles. De ce vă iubește Solea.
- NANA: Și eu.
- SOLCA (*indignat*): Cine ți-a spus că o iubește?
- NANA: Ce, nu se vede?
- DAIA (*lui Solca*): Să-ți fie rușine. (*Lui Adam*.) Merit și eu o răsplată, nu-i așa? O femeie tînără, luptînd pe o baricadă. (*Lui Solca*.) Ți-am dat subiect pentru un tablou.
- DANCIU (*Nanei*): Și un colonel, Nana. Acum e-n regulă. Tacîmul e complet.
- NANA: Să transmit?
- ADAM: Transmite.
- NANA: Nu mi-e frică. Nu știu de ce. Dar nu mi-e frică deloc.
- DAIA (*Nanei*): Pentru că ești un erou, draga mea. Nu-mi place cuvîntul ăsta, „eroină”, știi? Parcă e ceva de bucătărie. Și sună la fel, nu crezi?
- RALU (*lui Adam*): Dumneata ești ilegalist?
- ADAM: Da.
- RALU: Ai fost închis? Asta vreau să spun. Că acum o să apară o mulțime de ilegalști, care nici nu știu ce-i asta.
- ADAM: Am fost închis.
- RALU: Cred că ai să fii ministru. (*Ușor ironic*.) Secrete, telefoane, butoane.
- ADAM: Să fii ministru? De ce naiba să fii ministru?
- CONEA (*a tăcut prea mult*): Domn' Adam nu vrea, nu vreau nici eu, e bine? Conea nu vrea să fie ministru! Ce, să se țină ziaristii după fundul meu?
- ADAM (*lui Ralu*): De ce să fii ministru? RALU: E clar, amice. Ai riscat, nu-i așa? Ai pus totul pe o carte. Ai fost arestat, judecat, condamnat, închis. Cît ai fost închis?
- ADAM: N-are importanță.
- RALU: Las' că știu eu. Vreo cinci, șase ani. Și să nu fii ministru? Atunci la ce-ai mai riscat? Și riscul a fost bine acoperit. nu-i așa? Cu pușcăria. Și să nu fii ministru? E caraghios. Cel puțin caraghios.
- DAIA: Așa e. E foarte caraghios. Ce spui, Nana? Trebuie să ne dăm și noi o părere. (*Incet*.) Că altfel ne înghîta ăștia.
- NANA: Nu m-am gîndit niciodată la lucruri serioase. Mi-au trecut întotdeauna prin cap tot felul de prostii. Mi-ar plăcea să mă iubească cineva. Și să mă mîngie. Mai bine așa transmite ceva. Așa cred.
- ADAM: Nu-i nimic de transmis. Cred că ai dreptate. O femeie trebuie să fie iubită și mîngiată. Indiferent de orice.
- DAIA (*lui Solca*): Mă iei de nevastă? Vreau să spun, îmi ceri mîna?
- SOLCA (*mormăind*): Iar începi?
- DAIA: Și-o să faci o mulțime de tablouri cu mine. Dar nu din alea moderne.
- RALU (*lui Adam*): Trebuie să fii ministru. Nu începe nici o discuție. Ești bun în ilegalitate, ești bun și de ministru.
- ADAM: Prostii. Poți să fii foarte bun ilegalist și atîta tot. Să n-ai nici un fel de alte talente. E un lucru grav. Mult mai grav decît fii închisul. Un merit e un merit. Și nu un bilet de liberă trecere. Pentru tot felul de privilegii și avantaje. Oricum, s-ar putea să fii răsplătit. Măcar și din întîmplare. Deși nu prea vād pentru ce. (*Lui Solea*.) Ce e?
- SOLCA: S-au oprit niște nemți. Prin dreptul telor.
- ADAM: Se mișcă?
- SOLCA: Nu se mișcă.
- ADAM (*lui Danciu*): Ai dumitale se mișcă?
- DANCIU: Se mișcă. Normal.
- NANA: Transmit?
- ADAM: Transmite. Se pare că am fost descoperiți. Nu e nimic sigur. Continuăm să transmitem.
- DAIA: Nemții? Vin peste noi? Poate să ridicăm steagul alb? Ce-o să ne facă?
- RALU: Adam ăsta n-o să ridice nimic. S-a dus dracului cariera. Ziceam să mă bag și eu în politică.
- CONEA: O țuică. Ce bună ar fi o țuică...
- ADAM (*Daiei, lui Ralu și lui Conea*): Treceți dincolo imediat. Și nu scoate nimeni nici o vorbă. (*Cei trei ezită.*)
- RALU (*mandatar*): Nouă să nu ne dai ordine!
- DANCIU (*lui Ralu*): Tot prost ai rămas, mă. Cum dracu' de-ai cîștigat procesele alea? Plutonier Conea! Executarea!
- RALU: Să-ți fie rușine. Și-am fost colegi, nu?

DANCIU : Gura ! Plutonier Conea ! Executarea !

CONEA (*stupefiat*) : Ordonafi ?

DANCIU : Executarea !

CONEA (*Daiei și lui Ralu*) : Treceți dincolo. In pas alergător.

RALU (*indignat*) : Plutonier Conea !

CONEA (*încet*) Nu vezi că e nasoală, domn' șef ? Ce vrei să fac ?

(*Cei trei trec în camera cealaltă.*)

ADAM (*lui Solca*) : Ce fac așa ?

SOLCA : Nimic. Stau pe loc.

DANCIU : S-a mai oprit un grup. In partea cealaltă. E puțin mascat. Cred că așteaptă un ordin. Un ordin comun. Pentru amândouă grupurile.

ADAM : Au văzut ceva suspect. Poate chiar vila li s-a părut suspectă. Acum cred că orice vilă li se pare suspectă.

SOLCA : Ai mei se mișcă.

NANA : Transmit asta ? Nemții se apropie de vilă.

DANCIU : Și ai mei.

ADAM : Două detașamente.

NANA : Două detașamente.

ADAM : Incepe balul. (*Lui Solea.*) Nu tragi. Aștepti ordinele lui Danciu. (*Lui Danciu.*) In ultima instanță. Numai în ultima instanță. (*Nanei.*) Transmite singură. Tot ce vezi și crezi că merită să fie transmis.

NANA : Asta și fac.

ADAM : Ești o fată isteată. (*Celor trei din camera cealaltă.*) Nu vă mișcați de-acolo. Dacă încep să tragă, vă-ntindeți pe jos.

DAIA : O să-mi murdărească rochia. Și m-a costat o groază de bani.

ADAM : Altfel, riști să fii omorită.

DAIA : Vai de capul meu... Solca ! Tu m-ai nenorocit ! Nu vreau ! Nu vreau să mor ! Nu vreau să fii erou ! Nici nu pot să plîng. De ce nu pot să plîng ?

NANA (*mormăind*) : Pentru că nu-ți vine.

DANCIU : S-au oprit. Se regroupează.

RALU (*Daiei*) : Poate scăpăm. Poate că se răzgîndesc și pleacă.

ADAM : Danciu !

DANCIU : Am înțeles. Să transmitem repede toate informațiile.

(*Danciu începe să-i dicteze repede Nanei.*)

SOLCA (*încet*) : Adam ! S-a-ncurcat treaba.

ADAM : Am văzut și eu. Grosul armatei a plecat. Iar detașamentele au rămas. Vor să curețe vila. Pentru orice eventualitate.

DANCIU : Am terminat. Cred că n-o să mai avem prea multe informații. Cel puțin pentru o vreme. Înțelegi, Adam ?

ADAM : Nana !

NANA : Da.

ADAM : N-are rost să mai stai pe-aici. Du-te dincolo.

NANA : Ce să fac dincolo ?

ADAM : Ești mai ferită. Du-te. Aici o să se tragă. Și asta e o treabă de bărbați. Trebuie să faci și ei ceva.

NANA : O să stau lângă domnul Solca. Să-l ajut la mitralieră.

SOLCA : Lasă. Ce să mă ajuți ? O să-l chem pe nemernicul ăla de Conea. Dacă o fi cazul.

NANA : De ce ?

ADAM : E păcat de tine. Ai făcut și așa destul.

NANA : N-am făcut nimic. Nu mă duc dincolo.

RALU (*lui Conea*) : E liniște. O fi bine ?

CONEA : Nu știu, domn' șef.

DAIA : Au și tunuri ? Il las pe Solca. Dacă scap. M-a nenorocit.

CONEA : Să nu faci planuri, conita. Că am o superstiție. Să nu fac planuri, dacă e nasoală. Că pe urmă e și mai rău. Mai bine faci pe adormitu'. Și poate scapi.

RALU (*Daiei*) : Vrei să-l lași pe Solca ?

DAIA : Il las. Dacă scap, îl las.

RALU : Nu e rău. (*Tare.*) Solca !

DAIA : Nu ți-e rușine ? Ți-am vorbit ca la duhovnic. Și tu ?

RALU : Solca !

DANCIU : Taci, mă. Vrei să te-audă nemții ?

RALU : Ce fac ăștia ?

DANCIU : Întrebă unde e Ralu. (*Lui Adam.*) Gata.

ADAM : Ne-au descoperit ?

DANCIU : Da. Locotenentul ăla slăbănog. Ța cu cicatricea. El ne-a descoperit.

ADAM : Da. Gata. S-au așezat în formație de luptă.

SOLCA : Trag ?

ADAM : Mai stai puțin.

SOLCA : Mai ai vreo speranță ?

ADAM : Poate că e o eroare. Oricînd poate fi vorba de o eroare.

DANCIU : Înaintează.

ADAM : Îi lăsăm pînă la rond, nu ? După asta tragem. E și un loc deschis. Să nu se miște nimeni.

DANCIU : Crezi că nu ne-au observat ? Că e posibil asta ? Să nu ne observe ?

ADAM : Nu știu. Oricum vor intra în vilă.

SOLCA : Nana ! Trece lângă mine. Dacă tot ai rămas aici.

NANA : La ordinele dumneavoastră. (*Trece repede lângă Solca.*) Așa e bine ?

SOLCA : E foarte bine.

NANA (*încet*) : Și după asta-mi spui ? Po-vestea cu lacul. După ce se termină totul.

SOLCA (*încet*) : Ți-ai dat seama, nu-i așa ? Că e o întregă poveste.

NANA : Da. Trebuie să fie ceva cu teii. Așa cred.

(*Ralu se tirăște brusc pînă la Adam.*)

CONEA : Stai ! Stai, domn' șef ! N-auzi ordenu' ?

RALU (*a ajuns lângă Adam*) : Domnule Adam !

ADAM (*privind afară*) : Am spus să nu se miște nimeni.

RALU : N-are nimic. Am o idee.

DANCIU : Sst ! Vorbește mai încet.

RALU (*tot culcat pe burtă*) : Ți-e frică de nemți ?

DANCIU : Sigur că mi-e frică. Sint cincizeci de profesioniști. Trecuți prin ciur. Și au tot ce le trebuie. Știi ce-i asta ?

RALU : Nu mă interesează. Am o idee.

ADAM : Zi. Repede.

RALU (*tot culcat pe burtă*) : Am o idee formidabilă. Să ascundem mitraliera. Și postul de radio. Și să zicem că am venit la o petrecere. Cu două dame.

NANA : Măgarule !

RALU : Sau, și mai bine : că am fugit de revoluție. Și că sîntem cu ei, cu nemții.

ADAM : Asta e ideea ?

RALU : Nu e formidabilă ? Și e și armata cu noi. Adică Danciu și Conea. Să le zicem și ceva de Hitler. Că e genial și că Germania e grozavă. Că așteptăm arma lor secretă. Și am scăpat.

CONEA : Ești tare, domn' șef. Ești foarte tare. Să le zicem că ei sînt salvatorii noștri. Hahaha ! Am scăpat de război ! Am scăpat !

DANCIU : Gura.

CONEA : Ordonai ?

NANA : Nu se cade. Sînt sigură că nu se cade.

CONEA : Gura ! Să n-aud vorbă de muiere pe-aici.

NANA : Nu se cade. Sînt sigură că nu se cade. E un fel de trădare, nu-i așa ?

RALU : Pe urmă le arătăm noi.

NANA : Și mai e ceva. Au tras în vila aceea. Olga sau cum fi spune. Poate e-au fost copii acolo. Au aruncat și grenade.

RALU : Danciu ! N-avem timp de vorbe. Ascunde mitraliera !

DANCIU : Să-mi rup și epoleții ? Nu vrei să-mi rup și epoleții ? Să spun că sînt dezertor ?

DAIA (*n-a priceput nimic*) : Ca-n filme. O să fie ca-n filme. Conea ! O să-ți rupi și tu epoleții ?

RALU : Adam ! Spune ceva ! Vrei să mori ca un nătărău ? După ce-ai făcut pușcărie ?

ADAM : Nu vreau să mor deloc. Nici ca nătărău, nici altfel. Dar n-am venit să ne apărăm pielea. Cu orice preț. Pentru asta nu era nevoie să ieșim din casă.

RALU (*încet, stînd tot pe burtă*) : Eroii dracului...

SOLCA : Hai că ești caraghios. Treci în camera cealaltă și gata.

DANCIU : Sst !

(*Se aude un huruit greu.*)

SOLCA (*încet, lui Ralu*) : Nu vezi că ești caraghios ? Ce crezi c-o să faci nemții ? O să te pupe-n bot ? Te-mpușcă, mă ! Prostule...

DANCIU : Tancuri ! Nana ! Transmite ! Unul, două, trei...

(*Nana trece repede lingă aparatul de radio.*)

CONEA : Numai să nu vină vreunul aici... Numai să nu vină vreunul aici.

DAIA (*lui Conea*) : Tancurile sînt mașinile alea fără roți ? Alea simpatice ?

(*Ralu se tirăște îndărăt spre cameră.*)

ADAM : Solca !

SOLCA : Văd și eu. Se pregătesc să atace vila.

ADAM : Mai lasă-i. Lasă-i să ajungă la rond.

SOLCA : Imi spui tu.

ADAM : Îți spun eu.

DANCIU : Conea ! Lingă mine ! Executarea !

CONEA : Mi-e frică, domn' locotenent. Să mă trăsnească, dacă nu mi-e frică.

DANCIU : Executarea, nenorocitul ! Vrei să te împușc ?

CONEA : Aoleu, păi așa mă știți ? Că-i mă-nine pe toți, domn' locotenent.

(*Conea se apropie cu grijă de Danciu.*)

DANCIU : Stai în dreapta mea. Ai grijă să nu treacă nimeni de rondul ăla mic. Ai înțeles ?

CONEA : Și să trag cu automatul ?

DANCIU : Mai ai întrebări ? Nu trece nimeni de rondul ăla mic. Ai înțeles ?

CONEA : Da, să trăiți. Dac-o fi cazu'.

ADAM : Danciule ! Ai grijă de ăia răzleții. Să nu arunce grenade.

DANCIU : E clar. Lasă-i pe mine.

NANA : Vreau și eu un automat.

ADAM : N-ai nevoie de automat. Trage aparatul lingă Solca. Să-l poți ajuta. La nevoie. Transmite. A început lupta. Solca ! Foc !

(*Solca începe să tragă cu mitraliera.*)

DANCIU : Ceilalți, mai stați.

ADAM : Stăm.

DANCIU : Ochiți la marginea cealaltă a rondului.

SOLCA : Primii doi nemți s-au dus.

DAIA : Războiul... Cred că ăsta e războiul. La ce-mi trebuie mie război ?

NANA : Danciule ! Locotenente ! Se aude un huruit ! Se aude iar un huruit !

DANCIU : Transmite ! Pe șosea trec tancuri. Alte tancuri.

NANA : Bine. Nu mai spun nimic. De acum încolo, transmit sigură.

DANCIU : E-n regulă.

RALU (*Daiei*) : Trebuie să ridicăm un steag alb. Un cearceaf sau o cămașă. Poate scăpăm. Sînt sigur că scăpăm.

DAIA (*lui Ralu*) : Solca n-are cămăși albe. N-are nici o cămașă albă. Dar are o multime de cearceafuri.

(*Se aude o rafală trasă de nemți. Zgomot de geamuri sparte.*)

RALU (*Daiei*) : Sus. Bine că n-am rămas sus.

DAIA : Mi-e frică. Dar nu tremur. Mi-e frică, dar nu tremur. De ce ?

SOLCA : Ți-e frică, Nana ?

NANA : Groaznic. E caraghios, nu-i așa ?

Imi tremură piciorul drept. Numai dreptul.

DANCIU : Trageți ! Trageți repede. Să nu treacă nimeni de rond !

ADAM : E-n regulă, bătrîne. (*Adam și Conea încep să tragă.*)

(*Lumina se micșorează. Pe scenă nu se văd decît niște umbre.*)

CONEA : Imi vine să ienesc. Nu știu de ce dracu', da-mi vine să ienesc.

ADAM : Te mai și miri.

(*Zgomot de geamuri sparte.*)

SOLCA : Am scăpat. De data asta, am scăpat. *(Intunerice complet. Impuşcăturile se aud din ce în ce mai tare.)*

DAIA : Doamne, Dumnezeule... 6-a zis cu noi. Ralu ! Salvează-mă !

RALU : N-avem unde să fugim. În faţă sînt nemţii. În spatele vilei e lacul.

DAIA : Lacul ? Lacul ! Am scăpat ! *(Şoptit şi repede.)* Solca are o barcă cu motor. Debarcaderul e chiar în spatele vilei. Hai, repede. Te pricepi ?

RALU : A vîndut-o. A vîndut-o acum vreo trei luni. Prăpăditul ăsta n-a avut niciodată bani. Nenorocii... Nu m-au ascultat pe mine. Eroi dracului... *(Zgomot de geamuri sparte.)*

DAIA : A vîndut-o... Şi-o fi băut banii. Pramatia... O să ne omoare ? Crezi că o să ne omoare ?

RALU : Totul e să scăpăm la început. Cînd intră nemţii în vilă. Pe urmă, vedem noi.

NANA : Solca ! Am vrut foarte mult să te văd. N-ai mai trecut de mult pe la noi. Şi mi-a fost teamă. Că ți s-a întimplat ceva.

SOLCA : M-au arestat. Pentru nişte desene. Dar pe urmă mi-au dat drumul.

NANA : Am auzit. Dar n-ai mai venit nici mai tirziu. După ce ți-au dat drumul. Şi am vrut să te văd. Am vrut foarte mult să te văd.

SOLCA : Eşti un copil prost. De asta ai venit aici ?

NANA : Nu. N-am ştiut unde merg. N-am înţeles niciodată. De ce veneai la telegraf ? Pentru modele ?

SOLCA : Pentru omul meu de legătură. Acolo ne înfilneam. E multă lume şi te pierzi uşor. Dar eu am o mutră prea cunoscută. Şi atunci m-am gândit la model. Şi am spus citorva fete. Să-mi fie model.

NANA : Mi-ai spus şi mie.

SOLCA : Ți-am spus şi ție. *(Un nou val de împuşcături acoperă totul. Zgomotul se retrage.)*

NANA : Se aude un huruit ! Se aude iar un huruit ! Nu se mai poate transmite. Stația e tîndări.

DAIA *(incet)* : Ajutor ! Vreau să fiu salvată ! Vreau să fiu salvată !

RALU *(incet)* : Cînd intră nemţii, să fugim sus. Totul e să scăpăm la început. Pe urmă, ne descurcăm noi.

DAIA : Chiar crezi că ne descurcăm ?

RALU : Las' pe mine. *(Un nou val de împuşcături acoperă totul. Zgomotul se retrage.)*

NANA *(incet)* : E frumos în vila asta. Cînd e linişte. Toamna, mai ales, nu-i așa ? Prin octombrie.

SOLCA : Şi vara. Pe arşița mare.

CONEA : N-am şi eu o țuică, fir-ar a dracului să fie. Măcar o litră. Şi dacă era un chil ? Ce, era rău ?

ADAM : Au trecut nemții de rond. Danciule ! Să apărăm ultima alee.

DANCIU : Da. Conea ! Ultima alee. Trage ! Trage, mă !

CONEA : Trag, cum dracu' să nu trag ? Să mă omoare ăştia ? Mare timpit am fost. Nu puteam să mă fac bolnav sau să-mi rup vreo mîină ?

SOLCA : Adam !

ADAM : Da.

SOLCA : Cred că s-a terminat. Nu-i mai putem ține.

ADAM : E clar. A fost clar de la început. De cînd au descoperit nemții vila.

SOLCA : De asta ai tăcut tot timpul ?

ADAM : Da. Mă gîndeam la maică-mca. O să rămînă singură. Singură de tot. Cum numai o femeie poate fi de singură. Maică-mea n-a fost niciodată o femeie emancipată. Şi pentru ea n-au existat decît doi oameni : taică-meu şi eu mine. Taică-meu s-a dus. Şi acum o să mă duc şi eu. Şi asta o să fie tot. Şi ca o să fie obligată să trăiască. Nu ştiu cum făcea rost de permise. Pentru vizite. La închisoare. Dar venea mereu. Şi-mi spunea acelaşi lucru — să nu răcesc. Şi pe urmă pleca. Era o fereastră. Pe coridor. Şi de acolo se vedea o bucată de drum. O vedeam cum pleca. Era o umbră mică. Mică de tot. Se legăna uşor. Şi credeai că o să cadă. Dar ea nu putea să cadă. Trebuia să meargă. Asta e tot.

SOLCA : Şi cînd te-au arestat ?

ADAM : Camera aia mare era pustie. Am vrut să facem nişte modificări. Maică-mea stătea în mijlocul camerei. Şi în spatele ei se vedeau nişte urme de tablouri. Nu spunea nimic. Îi curgeau vreo două, trei lacrimi şi atât.

(Brusc se face linişte. Şi tot așa de brusc se face lumină. Bustul are capul spart. Moloz. Conea se pregăteşte să tragă cu automatul.)

DANCIU : Stai ! Nu trage !

CONEA : Stau, domn' locotenent. Dar de ce dracu' să stau ?

ADAM : Se retrag ? Chiar se retrag ?

SOLCA : O fi vreo escrocherie la mijloc. Nu se poate, mă. Nu se poate să scăpăm.

DANCIU : Cred că au primit un ordin. Se retrag grupați. Şi caută să-şi acopere retragerea.

RALU *(din camera cealaltă)* : Ce se-ntîmplă acolo ? De ce nu trageți ?

DAIA *(incet)* : Ajutor ! Ajutor !

CONEA : Am scăpat, domn' şef ! I-am bătut ! Dacă pune Conea mîina...

DANCIU : Gura !

ADAM *(lui Danciu)* : Tu pricepi ceva ?

DANCIU : Ce pot să pricep ? Mai întii au primit un ordin, pe urmă au primit alt ordin.

RALU *(din camera cealaltă)* : Am învins ?

ADAM : Am avut noroc. Pe cuvîntul meu că am avut noroc. Hahaha ! Mi-ar fi părut rău. Abia începe o treabă adevărată și eu, haț, sub pămînt. La domniii viermi. Să mai aștepte. Solca !

SOLCA : Am înțeles. Am vin roșu.

ADAM : După ce se cară de tot. Și tot atunci am s-o pup pe Nana. Dacă-mi dă voie. Și dacă nu-mi dă voie. Dar am s-o pisez la cap. Și-o să-mi dea voie. Ca să scape de mine. Hahaha !

RALU (*din camera cealaltă*) : Victoria e sigură ? Am învins ?

ADAM : Ce să-nvingem ? Au primit aia ordin să se retragă. Ne-am ținut cit ne-am ținut și asta e tot. Dar trebuie să ai și noroc. Măcar din cînd în cînd.

CONEA : Sintem eroi !

ADAM (*lui Solca*) : Ascultă, bătrîne. Găsim noi o seară liberă, nu-i așa ? Și mergem la circiuma aia dintre nuci. Aia unde mergem pe vremuri. Înainte de pușcărie. O iau și pe maică-mea. Să mă trăsnească dacă te mint. Să stea și ea puțin liniștită. Și-l luăm și pe Danciu, ce zici ? Și pe Nana.

(*Ralu o ia la fugă spre fereastră.*)

DANCIU : Stai ! Ce faci, imbecilule ? Mai sînt nemți în parc !

RALU (*nu aude nimic, țipă de la fereastră*) : V-am învins ! Porcilor !

ADAM : Jos ! Lasă-te jos !

RALU (*continuă să nu audă nimic*) : V-am învins ! Porcilor !

ADAM : Jos ! Jos, n-auzi !
(*Adam sare în dreptul ferestrei și-l împinge pe Ralu.*)

RALU : V-am învins !
(*Un foc de armă. Adam se agață de gîtul lui Ralu. Ralu, înmărmurit, vrea să-l dea la o parte, dar se răzgîndește.*)

SOLCA : Adam !
(*Adam își desface mîinile de pe gîtul lui Ralu și se prăbușește. Solea se lasă în genunchi lângă Adam.*)

SOLCA : Adam ! Ce faci, bătrîne ?

ADAM (*încet*) : Nimic.

SOLCA : Trăiești ? Trăiește ! Adam trăiește !
(*Se aude cum cineva se îndepărtează în fugă. Danciu trage un foc, încă unul. Conea trage o rafală din automat.*)

DANCIU : A scăpat. A scăpat, nemernicul ! E ăla care a tras.

SOLCA : Să-i rupem cămașa. Nana ! Am niște spirt sus. Și feșe.

ADAM (*încet*) : Nu mai e nevoie.

SOLCA : Cum ?

ADAM : Nu mai e nevoie. S-a terminat. Îmi pare rău. Măcar șase luni. Ce mare lucru... Șase luni. Să văd și eu cum e. Solca !

SOLCA : Da, bătrîne.

ADAM : Maică-mea... înțelegi ?

SOLCA : Da. O să stau cu ea. Dacă o să mă primească. Poate vrei un pic de apă ?

Adam ! (*E liniște. Din depărtare se aude un huruit.*) Adam ! Gata. S-a terminat. De tot.

DANCIU (*apropiindu-se de Solca*) : N-ai fost pe front, nu-i așa ?

SOLCA : N-am fost. Și dacă așa fi fost ? Tu l-ai cunoscut pe Adam ? L-ai cunoscut ?

Atunci, ce dai din gură ?

DANCIU : L-am cunoscut. Puțin.

NANA : Iar se aude lacul. Sau e un alt fișit.

SOLCA : Ieșiți afară ! Afară ! Toată lumea afară ! Gura !

DAIA (*lui Ralu, încet*) : Mi-e frică. Mi-e frică de Solca.

SOLCA : Ralu ! Ți-a salvat viața, nemernicule ! Nu meriți tu asta. Să moară Adam pentru tine.

DANCIU : Ce porcărie... Să moară așa. Pentru că cineva a avut chef să se apropie de fereastră. După ce totul s-a terminat.

RALU : Bucuria victoriei, înțelegi ? Și tu ai fost vesel, nu-i așa, Danciu !

CONEA (*pus pe taclale*) : Al dracului neamț... Pac — și-a tras.

NANA : Ar trebui să transmit. Că a murit Adam. Dar aparatul e țîndări.

DANCIU : Nu poți să-l reperi ?

NANA : Să-ncearc. Dar mai durează.

DANCIU : Solca !

SOLCA : Ce e ?

DANCIU : N-ai vrea să pleci ?

SOLCA : Ești nebun ?

DANCIU : Să te duci la comandament. Să spui ce-a fost. Au nevoie de știri. O mare nevoie de știri.

SOLCA : Nu mă interesează. Nu plec de lângă Adam.

DANCIU : Eu nu pot să plec. Am ordin să stau aici. Și Nana la fel. Și Conea, bine-înțeles.

SOLCA (*nimănui*) : Stau ca o momîie. În loc să fac și eu ceva. Să-i fac masca mortuară. Of, Doamne...

RALU (*lui Danciu*) : Ne-ai uitat pe noi, Danciu. Pe mine și pe Daia.

DANCIU : Cum dracu' să te uit ? (*Încet.*) Ieși afară !

RALU (*nu vrea să audă*) : Putem să mergem noi la comandament.

DAIA (*încet*) : Mi-e frică.

RALU : Sst !

DANCIU : Voi ? Ce să faceți acolo ?

RALU : Să transmitem noi știrile.

DAIA : Mi-e frică.

RALU : Sst !

DANCIU : Voi ? E o idee. E-n regulă. Ați fost tot timpul aici. Să-ți spun ce să transmiți.

DAIA : Mi-e frică.

RALU (*Daiei, încet*) : Nu fi proastă. Aducem vestea victoriei, înțelegi ? A victoriei ! Asta e lovitura.

NANA (*lui Solca*) : Plîngi, Solca ! De ce nu plîngi ? Trebuie să plîngi !

Același decor ca în partea I, tabloul I, dar fără reflectoare. De altfel, lipsește nu numai reflectoarele, ci și Reporterul, Fotograful, Operatorul și Dica. Conea, amețit, își duce pumnul la gură în chip de microfon și se înclină în chip de salut.

CONEA : Stimați telespectatori! Cine este Conea și ce vrea el? Cîți a luptat în pașpatru, mă? Cîți? Dă-i cu mitraliere, dă-i cu grenade și cînd'colo? Ce-am ajuns, mă? Responsabil de cîrciumă? Ambasador la franțuji? Că ce — nu se găsește o țuică și acolo? Ce, franțujii nu e oameni? Nu, mă. Magazioner, e bine? Și cînd'colo — haț cu inventaru'. Și dă-i și infundă-l pe Conea. Da' eu am scăpat, că mai scapă omu' de un inventar, două. Da' dacă vine și-al treilea?

SOLCA : Chiar n-ai făcut pușcărie deloc?

CONEA : Da' ce-s prost? Tu ești pictor, mă, ce vorbesc eu cu tine... Da' de ce să fii tu pictor și eu magazioner? Că umbli cu sandale? Da' eu nu mi-am vîrsat singele? Ce, am vagoane? Sau hectolitri? Și Ralu să fie consilier? Bravo lui și să-i trăiască franțuzoaica. Da' tu ce crezi, mă? Că eu nu știu? Că, adică, Televizia asta a venit singură? Că e pe roți, nu? Bravo, mă... Și iar e Ralu erou și iar mai umflă un grad.

RALU : Nu mai spune prostii. Mai bea o țuică și taci din gură. Ți-am spus că te aranjez.

CONEA : Dușmanu' veghează. Da' pe Danciu l-a dat afară. Hahaha! Vai de capul tău, mă! Fost director! Hahaha! Și cine ți-a umflat locul? Nana! Hahaha! Că tu ai băgat-o în facultate! Că de ce să nu fie și ea avocat, nu? Hahaha! Da' tot mi-e frică de tine, mă. Nu știu ce am, da' tot mi-e frică de tine. Și-o să mai beau o țuică pe chestia asta, că ai fost dat afară, adică. Sau să-ți plîng de milă? Da' tu ce, mi-ai plîns de milă e-am fost magazioner? Mi-ai plîns, mă?

SOLCA : A plîns. A venit odată la mine și mi-a spus — hai, Solca, să plîngem că e Conea magazioner. Pune-ți, zice, sandalele, că de aia ești pictor, și hai să dăm drumu' la o lacrimă, două.

CONEA (nu se știe cui) : Ei, al dracului... Da' e Nana director... (Nanei.) Tu de ce ești director, mă? Ca să mă superi pe mine? N-ai tremurat tu de frica mea?

Da' mai ții minte cum îmi spuneai „să trăiți”? „Să trăiți, domn' Conea"-n jos, „Să trăiți, domn' Conea"-sus. Și pe toate le spuneai cu literă mare! Hahaha! Hai e-am fost băiat bun. Nana, director! Hahaha! Nu e de ris. (Nanei.) De ce ești director, mă? Tu director și eu magazioner? Nu ți-e rușine? Vreau și eu un pic de dreptate, mă. Un gram, două acolo. Să am și eu o leafă mare. Că dacă un erou nu se înțelege cu un alt erou, atunci o dăm dracului de viață, fratele meu. Adică, așa? Adică, un erou să n-aibă și el un ce profit? Care ești dușman, mă?

SOLCA : Bea țuica aia, că se-ncălzește și e păcat de sufletul tău mic și dulce.

CONEA : Beau! Te cred și eu că beau. Sau, pe de altă parte, îți bați joc de mine și zici că-s beat? Vai de capul tău de pictor cu sandale. Care ești contra, mă? (Se îndreaptă spre fotoliu, vrea să se așeze, dar se răzîndește în ultima clipă.) Dar tineretu'? Nu trebuie să ia și el un exemplu, două? De unde să-l ia, pe exemplu? De la Conea! Privește-mă, neamule! (Se prăbușește în fotoliu.)

RALU (incet) : Nu mai spune prostii. (Tare.) Trebuia să rămîi în armată. Tu nu ești făcut pentru viața civilă.

CONEA : Dacă m-au dat afară... Mă tot stropeam cu lavandă, ca să am și eu un miros natural. Da' ei a zis că duhnesc a țuică. Așa scrie și la carte: pentru beții repetate.

(Între timp, Danciu și Solea s-au îndepărtat de Conea și Ralu. S-au format trei grupuri: Danciu și Solca, Ralu și Conea, Nana și Daia.)

DANCIU : I-am spus că mi-am predat lucrările. Cînd am venit aici. Ralu a înțeles pe dos. A înțeles că am fost dat afară. Și s-a purtat cu mine ca o jigodie. O să aibă o mică surpriză. Cînd o să afle că el e cel dat afară.

SOLCA : Atunci mi-am vîndut vila. Mi se făcuse silă de ea. Și am vîndut-o lui Ralu. A ținut foarte mult s-o cumpere. S-a împurmutat de o groază de bani. În fine,

- dă-l dracului... M-am mutat la mama lui Adam. Dar n-a ținut mult. Vreo doi, trei ani.
- DANCIU : Nu trebuia să vin aici. Și să particip la ciroul ăsta.
- SOLCA : Fleacuri.
- DANCIU : Dar am participat la toate reprezentațiile date de Ralu. Alea cu care începea o treaptă sau sărbătorea o treaptă. Priveam și tăceam. Uneori îmi venea să urlu. Dar nu urlam. N-am urlat niciodată. De ce ? Cred că a venit timpul să-mi pun întrebarea asta.
- SOLCA : E un bun jurist ?
- DANCIU : Este. De ce să te mint. Este.
- SOLCA : Asta e. Ți-ai spus : ei și ce dacă n-are caracter ? E un om de meserie și face carieră pentru că e om de meserie. Dar cariera lui n-a avut nici o legătură cu meseria. Ar fi făcut aceeași carieră. Chiar dacă ar fi fost un jurist prost. Nici pe el nu l-a interesat asta. Cum e ca jurist. A profitat de o crimă. De moartea lui Adam. Și s-a proclamat erou. Iar tu ai tăcut. Pentru că Ralu e un bun jurist. Și eu am tăcut. Dar din alte motive. Tot așa de frumoase. Și a tăcut și Nana. Pentru că a văzut că noi doi tăcem. Și și-a zis că nu înțelege cum devine cazul. Că-n patrușpatru a fost tină ră și proastă și n-a înțeles nimic. Noi l-am lăsat să profite. Pe Ralu. Noi doi. Tu și cu mine. Bravo nouă.
- DANCIU : Ai zis foarte frumos. Vorbele astea de acum. Dar puțin cam tirziu.
- SOLCA : Să-i fi dat măcar două palme. Când se bătea cu pumnul în piept. Tot ar fi fost ceva.
- DANCIU : Dă-i acum.
- SOLCA : E stupid, nu-i așa ? Singurul lucru mareț e să taci. Am fost foarte mareți. Tu un mareț, iar eu un alt mareț.
- DANCIU : Păcat. Îmi pare rău de Adam.
- SOLCA : Nu mai spune vorbe mari. Te rog din suflet. M-am săturat de ele. Hai să bem pe chestia asta. Și să fim mindri de noi. Cine a fost Adam ? Unul care a murit din cauza lui Ralu. Cine e Ralu ? Unul care a profitat de moartea lui Adam. Mai sînt întrebări ?
- DANCIU : Nu cred.
- SOLCA : Ce-o să fie cu Ralu ? Dacă va fi dat afară.
- DANCIU : Nu e nici un dacă. A cheltuit degeaba banii pe reprezentația asta. E ca și dat afară.
- SOLCA : Și ce-o să fie cu el ?
- DANCIU : Ce vrei să fie ? O să i se ofere ceva.
- SOLCA : Aș vrea să-l văd trăind în mizerie.
- DANCIU : Lasă-l naibii. Mai bem ceva ? Din sticlele lui Ralu ?
- NANA (Daiei) : Aici nu-i niciodată liniște, nu-i așa ?
- DAIA : Nu. Se aude tot timpul foșnetul.
- NANA : Și noaptea cum e ?
- DAIA : Uneori mi se face frică. Parcă mă întrebă cineva. Dar nu știu ce mă-ntrebă. Nu-mi place aici. Nu mi-a plăcut niciodată. Foșnesc prea tare pomii ăștia.
- NANA : Foșnetul nu e de la pomii.
- DAIA : Ei, nu e...
- NANA : E de la un curent. Cară tot felul de crengi și de frunze de pe malul celălalt.
- DAIA : Mereu mă gîndesc la asta. Că-n patrușpatru nu-ți păsa de nimic. Nici de nemți, nici de gloanțe. Mi-am zis : uite ce proastă, domnule. Nu pricepe nimic. Dar tu nu erai decît fericită. Și un pic geloasă pe mine.
- NANA : Poate. Nu știu. S-au întîmplat altele, între timp.
- DAIA : Nu ți-a spus nimic ? Când te-ai măritat.
- NANA : Nu. A fost puțin trist. Poate. M-am gîndit că nu-i plăcea partida. Pe urmă l-am născut pe Grig. Ploua. Era toamna și ploua. Și deodată l-am văzut în ușă. Pe Solca. Nu știu cine i-a deschis. Se uita la mine și nu spunea nimic. Pe urmă a început să ridă și să-i care jucării lui Grig. Își umpluse mașina cu jucării. Pe urmă nu ne-am mai văzut. Ani de zile.
- DAIA : Ani de zile ?
- NANA : Da. Ani de zile.
- DAIA : De ce ?
- NANA : Nu știu. Poate n-a vrut să mă vadă. Pur și simplu n-a vrut să mă vadă.
- DAIA : Și pe urmă s-a schîmbat, nu-i așa ? Când ai divorțat.
- NANA : Ce vrei să știi ?
- DAIA : Nimic. N-ai avut noroc.
- NANA : Crezi ?
- DAIA : Nu trebuia să-l iubești pe Solca.
- NANA : De unde știi că nu trebuia ? Pentru că l-ai lăsat ?
- DAIA : El m-a lăsat. Dar am făcut să se afle altfel. Pentru Ralu. Să creadă că l-am lăsat pe Solca pentru el. Dar nu mi-a plăcut niciodată Solca. Nici Ralu.
- RALU (lui Conea, Solca și Danciu, fără să se uite la nici unul dintre ei) : Da, Conea. Așa e. Mai bei ceva ? (Conea e gata să se trezească, dar se cuibărește mai comod în fotoliu și-și continuă somnul. Ralu continuă să nu se uite la nimeni.) Nu ? Mai bine. Ai hăt cam mult, nu crezi ? Asta e cusurul tău. Bei cînd e vorba de lucruri serioase. Noi sîntem elita. Pe noi ne susține istoria. Restul e spanac. Vorbe de clacă.
- CONEA (prin somn) : Ce ?
- RALU (nu-l bagă în seamă) : Avem dreptul la răsplată ! Trebuie să fim răsplătiți !
- DANCIU (lui Solca, incet) : Nu trebuia să vin aici. E ca și cum m-aș bucura de Ralu. Că va fi dat afară.
- SOLCA (lui Danciu) : Și nu te bucuri ? Ești un prost. Eu mă bucur.
- DANCIU : Da. Dar nu în casa lui.
- SOLCA : Ai o idee fixă.

DANCIU : Poate. Și ideile astea fixe sînt bune la ceva.

SOLCA : Să te spînzuri de ele.

RALU : Lumea e rea. Și uită totul. Trebuie zgîndărită. Scuturată. Bătută. Ca să nu uite. Cine e elita.

CONEA (*prin somn*) : Ce ?

(*Conea alunecă și cade din fotoliu. Ralu abia acum îl vede.*)

RALU : Te-ai îmbătat ca un porc. Ai merita să fii împușcat. Măcar și pentru asta. Că te îmbeți ca un porc. Și compromiți totul.

(*Ralu se scoală de pe fotoliul său și se îndreaptă spre Solca și Danciu.*)

NANA (*Daiei*) : N-ai iubit pe nimeni ? Niciodată ?

DAIA : Pe Adam. L-am iubit pe Adam.

NANA : Adam ?

DAIA : Da. Adam. Eu am furat masca mortuară.

NANA : Tu ?

DAIA : Eu. Cred că Solca a bănuțit ceva. Dar nu mi-a spus nimic. Am crezut că am să-l uit. De asta m-am măritat cu Ralu. Țsta e ghinionul meu. Am crezut că e o prostie. Mi-a plăcut și mie un bărbat. Ei și ? Mă mărit cu Ralu, trăiesc bine și gata. Dar n-a fost să fie. Tot timpul n-am făcut decît să-l compar cu Adam. Ca și cum m-aș fi despărțit de el. Și mi-aș fi dat seama că am făcut o prostie. Eu am vrut să-l sărbătoresc pe Adam. Și i-am spus lui Ralu. Că i-ar face bine puțină reclamă, înțelegi ? Îmi pare rău că Adam l-a salvat pe Ralu. Dar nu mai e nimic de făcut. Și-mi pare rău că n-am un copil. Și iar nu e nimic de făcut.

RALU (*lui Danciu*) : Mă-njuri ? Intotdeauna m-ai injurat. Pentru că sînt mare, mă. Și cînd ești mare, te-njură lumea. Mai ales prietenii. Tu n-ai ștofă, copilule. Ai tot felul de principii și alte prostii, dar n-ai ștofă. Ce zici, Solca ? Tu nu ești chiar așa de timpit ca ăsta.

DANCIU : Nu trebuia să vin la tine. Am făcut o prostie.

RALU : Pleacă, copilule. Du-te. Ți-ai făcut datoria de figurant. Ți-au plăcut băuturile mele ? Nu ți-au deranjat principiile ?

SOLCA (*lui Ralu*) : Și dacă ți-aș da două palme ?

RALU (*lui Solca*) : Credeam că ești mai deștept. Iartă-mă că m-am înșelat. Pleacă și tu. Du-te cu ăsta. Fostul locotenent Danciu. Fostul director Danciu. (*Lui Danciu.*) Ai o mulțime de amintiri.

SOLCA (*lui Danciu*) : Poate-i spui ? Să scăpăm de el.

RALU (*n-a înțeles nimic*) : Vax, mă. Nu mă interesează. Ce-mi pasă mie de Danciu ? Vreți să vă mai spun o taină ? Una mare de tot ? Ce-mi pasă mie de Adam ? Sînt mai presus de prostiile astea. Știi la ce e bună istoria ? Ca să cerșească în locul tău. Mai ales că cerșește bine. Prostii, mă. Sînteți plini de tîmpenii. O să dați în gâl-

benare. Asta o să fie cu voi. Nu dau doi bani, mă. Nici pe Adam, nici pe alte rahaturii.

SOLCA : Mi-am dat seama.

RALU : Tu, Solca, să taci. N-ai drept la replică. Altfel te cîrpesc, ai priceput ? Ți-am luat casa, ți-am luat femeia și te macină invidia. Cum deschizi gura ta neprecop-sită, cum ți-o astup : invidia. Prieteni ! Luați aminte ! E rău și-al dracului ! Îl mîncă invidia ! Și de aia dă într-un om al zilelor noastre ! În mine, adică. E clar, nu ? Haideți să-l blestemăm ! Ce zici de poanta asta ?

SOLCA : Mi-ai luat vorba din gură.

RALU : Te am la mîna, mă. Hahaha ! Tu cum crezi că se trăiește ? Ai vreo doi, trei oameni la mîna și pe urmă faci ce vrei. Cine a fost Adam ? O iluzie. Dai din gură și faci o legendă. Una din care poți să-ți faci un scaun înalt. Cu un spate comod. Și cum latră unul, îi dai peste bot. Ai fost un băiat deștept. Și n-ai prea lătrat. Și nici n-o să latră. Altfel te cîrpesc : priviți, oameni — i-am luat casa, că e istorică și a vrut s-o vîndă oricui. I-am luat femeia, că l-a iubit, dar e un depravat. El. Solca. Țla cu picturile. Și acum l-au apucat principiile. Îl roade invidia, prieteni ! E meschin, e ticălos, e nemernic ! Este ?

SOLCA : Știu cînd ți-ai făcut textul ăsta. Cred că știu. Cînd a murit mama lui Adam.

RALU : Ești naiv, mă. Cam cu un an înainte. Și-am și răspîndit zvonul. Tiptil — tiptil. Despre invidia lui Solca. Hai, că l-ai auzit. Altfel, ai fi lătrat. Este ?

SOLCA : Ai jucat tare. Foarte tare. Dar acum s-a terminat cu tine. Așa cred.

RALU : Vax.

(*Intră, încet, Operatorul și Dica. Operatorul are ghitara în mîna. Îi face semn Dicăi să vină într-un colț mai ferit.*)

SOLCA (*lui Ralu*) : Mă crezi mai prost decît sînt. Nu mi-am făcut nici o iluzie cu tine.

RALU : Ei, nu... Ai sperat mereu. Dar ai sperat degeaba.

OPERATORUL (*Dicăi. Intre timp, cei doi au făcut rost și de niște pahare*) : Și fișitul ? Ce-i cu fișitul ?

DICA : E dinspre lac. Cred că trece un vaporăș. Și-atunci apa curge mai repede și fișie.

OPERATORUL : Să nu te uiți deloc la lună. Înțelegi ? Totul e foarte frumos. Dar nu asta te interesează. E clar ? Noroc.

DICA : Noroc.

OPERATORUL : Cauți. Și nu te uiți decît la locurile prin care ai trecut. Altfel nu te interesează. Cauți obiectul acela pe care l-ai pierdut. Și din cauza asta te întorci pe unde ai venit. Ai venit în treizeci, patruzeci de secunde. Și te întorci în zece minute. Țsta e tot filmul.

DICA : Acum fișitul s-a dus.
OPERATORUL : Am simțit și eu. Și foșnetul se aude mai tare. Nu-i așa ?

DICA : Intotdeauna e așa.

DANCIU (lui Solea) : Hai să plecăm.

RALU : Duceți-vă. M-am săturat de voi.

SOLCA : Nu plecăm nicăieri. E casa mea.

RALU : Hahaha ! Dica ! Băutura pentru ăștia !

DAIA (Nanei) : Masca e aici. Sus. Într-o cameră. Ralu habar n-are de ea.

NANA : Am să plec cu Solea. Și-am să-i spun tot. Ce să mai aștept ?

CONEA (trezindu-se brusc) : Sint ministru ! Sau am visat ? Am visat, fir-ar a dracului de viață ! Care dai o țuică ?

RALU : Dica ! Băutura pentru ăștia !

OPERATORUL (Dică) : Să-ți mai torn un pic ?

DICA : Un pic de tot, da ?

OPERATORUL : Cred Ț-au ieșit bine. Profilurile alea două. Mai ales cel de lângă salcâm. O să fie așa : cînd tu, cînd umbra, cînd tu, cînd umbra.

RALU : Dica ! Băutura pentru ăștia !

DICA : Hai, cîntă. Cîntecul ăla cu umbrele. Te rog frumos.

OPERATORUL : Nu te-ai plictisit de el ?

DICA : Nu.

OPERATORUL : Bine. (In momentul în care începe să cînte, toată lumea devine atentă, descoperindu-i pe cei doi.)

Mi-ai spus adio. Și-ai plecat.

Și eu ți-am spus — cu bine.

Și ai plecat cu umbra mea,

Iar umbra ta — cu mine.

Bătea cineva darabana,

Rătea cineva darabana,

Bătea cineva darabana.

Ți-am spus adio. Și-am plecat.

Și tu mi-ai spus — cu bine,

Și am plecat cu umbra ta,

Iar umbra mea — cu tine.

Suffla cineva în trompetă,

Suffla cineva în trompetă,

Suffla cineva în trompetă.

O să uit și fața,

Fața ta subțire,

O să uit și pragul

Stors de pașii mei.

RALU : Dica ! Ce faci cu băutura aia ?

(Dica se întoarce încet spre Ralu și, în aceeași clipă, se vede figura deformată a unui bărbat. Dica e singura care o vede.)

DICA : Ajutor !

RALU : Ce-ai înnebunit ?

(Toată lumea își întoarce capul spre perețele de sticlă.)

DICA : Ajutor !

(Figura deformată a bărbatului se vede în continuare.)

RALU : Adam !

(Figura dispăre. Se aud niște pași pe pietriș.)

RALU : Ajutor ! Cît dracu' e ceasul ?

(În același moment, ceasul începe să bată.)

RALU (mai întii ascultă, apoi începe să numere) : Nouă, zece, unsprezece. Gata !

Atît ! Doisprezece ! (Încet de tot.) Ajutor !

(În același moment, sună soneria. O dată,

de două ori, de trei ori.)

RALU : Nu !

SOLCA : Deschid eu.

RALU : Tu ? Crezi că e bine ? Să-l lăsăm să sune. Și pe urmă o să plece.

(Soneria sună din nou. O dată, de două ori, de trei ori.)

SOLCA : N-o să plece.

RALU : N-o să plece ? De ce să nu plece ? (Soneria sună din nou. O dată, de două ori, de trei ori.)

SOLCA : Pentru că o să-i deschid eu.

(Solea se îndreaptă spre ușă.)

RALU : Stai !

(Solea deschide ușa. În pragul ușii e un bărbat cam de 45—50 de ani. Slab. Se uită cu multă atenție la toată lumea.)

STRĂINUL (lui Solea) : Tomnul Adam ?

SOLCA : Poftim ?

STRĂINUL (explicîndu-i) : Herr Adam ?

SOLCA : Adam ?

STRĂINUL : Adam. Tumneavoastră Adam ?

SOLCA : Nu prea. Chiar deloc.

STRĂINUL : Eu vorbit prost românește. Nu întzeleg.

SOLCA : Mda.

RALU : Dă-l afară !

STRĂINUL (lui Ralu) : Sie sind Adam ?

DANCIU (lui Ralu) : Hai, că e tare, ce zici ?

STRĂINUL : Nu întzeleg. Există Adam ?

SOLCA : Cine ești dumneata ?

STRĂINUL : Ich ?

SOLCA : Da. Dumneata.

STRĂINUL : O, das ist... O poveste forte tristă. Mult melancolie.

CONEA : Bea o țuică.

STRĂINUL : Forte bun tzuica. E interzis, tzuica.

CONEA : Auzi, mă, e-a interzis țuica. De ce o făcuși, fratele meu ?

STRĂINUL : Ranit patruzecipatru. Herr Doktor interzis alcool. Nur Bier. Bere. Alcool nebur. Mult melancolie.

CONEA : Vai de capul tău, mă. Te-a zăpăcit trăsăcul, ai ? Dar berea umflă burta, asta e figura.

STRĂINUL (lui Conea) : Tumneata Adam ?

CONEA : Zi „Doamne ferește“.

STRĂINUL : Adam ?

CONEA (țipînd ca la surzi) : Nu ! Nein, mă, nein ! Nicht Adam, ei, drăcia dracului.

STRĂINUL (lui Danciu) : Tumneata Adam ?

SOLCA : Adam nu mai e. Adam e mort.

STRĂINUL : Mort ? O, mein Gott... Eu simțit mult melancolie. Forte melancolie. (*O ultimă speranță.*) Tumneata vesel. Molto gaio. Pardon. Glume. Anecdote. Eu stat ferestre. Ascultat. Auzit Adam. Cineva vorbit Adam.

SOLCA : Îmi pare rău.

STRĂINUL : Tumneata ?

SOLCA : Eu. Am vorbit despre Adam.

STRĂINUL : Tespre ? Was ist tespre ? A, tespre ! Intzeleg. Tespre. Adam e mort.

SOLCA : Da. Și astăzi implinește cincizeci de ani. Înțelegi ?

CONEA (*urlînd*) : Aniversăm și noi, pricepi, mă ? Aniversare ! Cincizeci de ani.

STRĂINUL : Cincizeci știu. Aniversaria ? A, ja. Intzeles. Cinci zeci ani. Adam mort. Tumneata plins, vorbit, beut. Mort ?

SOLCA : Mort.

STRĂINUL : Patruzecipatru ?

SOLCA : Patruzecipatru.

DAIA (*Nanei*) : Mi-e frică de asta.

NANA : Și mie.

OPERATORUL (*Dicâi*) : Pricepi ceva ?

DICA : Nimic. Hai să fugim de-aici.

STRĂINUL : Mort, Adam ? Eu avut speranța. Eu criminal.

SOLCA : Poftim ?

STRĂINUL : Criminal. Eu. A fost război. Grosse război aici. Pif-paf pare, alee, pif-paf aici.

SOLCA : Știu. Am fost aici. In patrușpatru.

STRĂINUL : Tumneata ?

SOLCA : Noi toți.

STRĂINUL : Intzeleg. Prieteni la Adam. Adam mort și tumneata toți plins, vorbit, beut. Mort patruzecipatru ?

SOLCA : Da. In lupta aia grosse.

STRĂINUL : Ja. Criminal. Eu criminal. Ordin nicht pif-paf. O, mein Gott... Eu văzut ein barbat pușca. Și tras. Eu. Pif-paf. Ordin nicht pif-paf, eu pif-paf. Eu bestie. Criminal. Eu marș... avanti... auzit Adam, Adam, Adam... Eu crezut Adam viu. Contiuzion, uitat tot. Mult melancolie, aber mult melancolie. Doktor zis la mine — Adam, Adam, Adam das ist complex. Freud. Complex biblia. Intzelegi ? Aber contiuzion kaput și eu adus aminte Adam. Și venit Rumănen. Pentru Adam. Eu seuz la Adam pif-paf. Aber Adam. mort. O, mein Gott... Eu criminal. Ein grosse criminal. Cine a fost Adam ?

SOLCA : Poftim ?

STRĂINUL : Cine a fost Adam ?